

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

57. årgang

12. maj 2014

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2014/C 142/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 135 af 5.5.2014	1
---------------	--	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2014/C 142/02	Sag C-628/11: Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — straffesag mod International Jet Management GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Braunschweig — Tyskland (Præjudiciel forelæggelse — artikel 18 TEUF — forbud mod enhver forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet — kommercielle flyvninger fra et tredjeland til en medlemsstat — en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at de EU-luftfartsselskaber, som ikke råder over en licens udstedt af denne stat, skal opnå en tilladelse til enhver flyvning fra et tredjeland)	2
2014/C 142/03	Sag C-639/11: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. marts 2014 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen (Traktatbrud — registrering af motorkøretøjer — artikel 34 TEUF og 36 TEUF — direktiv 70/311/EØF — direktiv 2007/46/EF — højrekørsel i en medlemsstat — forpligtelse til i personkøretøjer, hvis styreapparat er anbragt i højre side, at flytte dette til køretøjets venstre side med henblik på registrering)	3
2014/C 142/04	Sag C-61/12: Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. marts 2014 — Europa-Kommissionen mod Republikken Litauen (Traktatbrud — registrering af motorkøretøjer — artikel 34 TEUF og 36 TEUF — direktiv 70/311/EØF — direktiv 2007/46/EF — højrekørsel i en medlemsstat — forpligtelse til i personkøretøjer, hvis styreapparat er anbragt i højre side, at flytte dette til køretøjets venstre side med henblik på registrering)	4

2014/C 142/05	Sag C-139/12: Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 20. marts 2014 — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona mod Generalidad de Cataluña (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien) (Præjudiciel forelæggelse — sjette momsdirektiv — fritagelser — handel med værdipapirer, der indebærer overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom — pålæggelse af en indirekte skat, der er forskellig fra momsens — artikel 49 TEUF og 63 TEUF — rent intern situation)	5
2014/C 142/06	Sag C-167/12: Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — C.D. mod S.T. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Employment Tribunal, Newcastle upon Tyne — Det Forenede Kongerige) (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 92/85/EØF — foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer — artikel 8 — den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale — afslag på at give hende barselsorlov — direktiv 2006/54/EF — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — artikel 14 — ringere behandling af nævnte sociale mor for så vidt angår tildeling af barselsorlov)	6
2014/C 142/07	Sag C-363/12: Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — (anmodning om præjudiciel afgørelse fra The Equality Tribunal — Irland) mod A Government department og The Board of management of a community school (Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2006/54/EF — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale — afslag på at give hende orlov med løn svarende til barsels- eller adoptionsorlov — De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap — direktiv 2000/78/EF — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap — nævnte sociale mor ikke i stand til at bære et barn — spørgsmålet, om der foreligger et handicap — gyldigheden af direktiv 2006/54 og direktiv 2000/78)	7
2014/C 142/08	Sag C-427/12: Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — Europa-Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Annulationsøgsmål — valg af retsgrundlag — artikel 290 TEUF og 291 TEUF — delegeret retsakt og gennemførelsesretsakt — forordning (EU) nr. 528/2012 — artikel 80, stk. 1 — biocidholdige produkter — Det Europæiske Kemikalieagentur — Kommissionens fastlæggelse af gebyrerne)	8
2014/C 142/09	Sag C-271/13 P: Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 20. marts 2014 — Rouse Industry mod Europa-Kommissionen (Appel — statsstøtte — støtte ydet af Republikken Bulgarien i form af eftergivelse af fordringer — Kommissionens afgørelse, hvorved denne støtte erklæres uforenelig med det indre marked og pålægges tilbagesøgt — begrebet »ny støtte« — begrundelsespligt)	8
2014/C 142/10	Sag C-19/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Duisburg (Tyskland) den 16. januar 2014 — Ana-Maria Talasca og Angelina Marita Talasca mod byen Kevelaer.	9
2014/C 142/11	Sag C-43/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 18. december 2013 — ŠKO–ENERGO, s.r.o.o mod Odvolací finanční ředitelství	9
2014/C 142/12	Sag C-45/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Ítéltábla (Ungarn) den 27. januar 2014 — straffesag mod István Balázs og Dániel Papp	10
2014/C 142/13	Sag C-46/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Rüsselsheim (Tyskland) den 28. januar 2014 — Jürgen Kaiser mod Condor Flugdienst GmbH.	10
2014/C 142/14	Sag C-51/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Tyskland) den 4. februar 2014 — Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG mod Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung	11
2014/C 142/15	Sag C-52/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Tyskland) den 4. februar 2014 — Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG mod Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung	12
2014/C 142/16	Sag C-58/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 6. februar 2014 — Hauptzollamt Hannover mod Amazon EU Sàrl.	13

2014/C 142/17	Sag C-59/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 7. februar 2014 — Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas	13
2014/C 142/18	Sag C-66/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 10. februar 2014 — Finanzamt Linz mod Bundesfinanzgericht, Außenstelle Linz	14
2014/C 142/19	Sag C-67/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundessozialgericht (Tyskland) den 10. februar 2014 — Jobcenter Berlin Neukölln mod Nazifa Alimanovic m.fl.	14
2014/C 142/20	Sag C-69/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Sibiu (Rumænien) den 10. februar 2014 — Dragoş Constantin Târşia mod Den rumænske stat, repræsenteret ved Ministerul Finanţelor şi Economiei, Serviciu Public Comunitar Regim Permise de Conducere şi Inmatriculare a Autovehiculelor	15
2014/C 142/21	Sag C-72/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 10. februar 2014 — X mod Directeur van het onderdeel Belastingregio og Belastingdienst/X van de rijksbelastingdienst	16
2014/C 142/22	Sag C-74/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen) den 10. februar 2014 — UAB »Eturas« m.fl. mod Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba	16
2014/C 142/23	Sag C-79/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Hannover (Tyskland) den 14. februar 2014 — TUifly GmbH mod Harald Walter.	17
2014/C 142/24	Sag C-81/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 17. februar 2014 — Nannoka Vulcanus Industries BV mod College van Gedeputeerde Staten van Gelderland	17
2014/C 142/25	Sag C-82/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte Suprema di Cassazione (Italien) den 17. februar 2014 — Agenzia delle Entrate mod Nuova Invincibile	18
2014/C 142/26	Sag C-83/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 17. februar 2014 — CEZ Razpredelenie Bulgaria AD mod Komisia za zashtita ot diskriminatsia	18
2014/C 142/27	Sag C-86/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social nº 1 de Granada (Spanien) den 18. februar 2014 — Marta León Medialdea mod Ayuntamiento de Huetor Vega	20
2014/C 142/28	Sag C-89/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte Suprema di Cassazione (Italien) den 21. februar 2014 — A2A SpA mod Agenzia delle Entrate	20
2014/C 142/29	Sag C-92/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Judecătoria Câmpulung (Rumænien) den 25. februar 2014 — Liliana Tudoran, Florin Iulian Tudoran og Ilie Tudoran mod SC Suport Colect SRL	21
2014/C 142/30	Sag C-94/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 27. februar 2014 — Flight Refund Ltd mod Deutsche Lufthansa AG.	22
2014/C 142/31	Sag C-96/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Nîmes (Frankrig) den 28. februar 2014 — Jean-Claude Van Hove mod CNP Assurance SA	23
2014/C 142/32	Sag C-97/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gyulai Közigazgatási és Munkügyi Biróság (Ungarn) den 3. marts 2014 — SMK Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága og Nemzeti Adó- és Vámhivatal	23
2014/C 142/33	Sag C-98/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 3. marts 2014 — Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. y otros mod Magyar Állam	24
2014/C 142/34	Sag C-103/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litauen) den 4. marts 2014 — Bronius Jakutis og Kretingalės kooperatinė ŽŪB mod Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos og Lietuvos valstybė	26

2014/C 142/35	Sag C-106/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 6. marts 2014 — FCD — Fédération des entreprises du commerce et de la distribution og FMB — Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison mod Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie	28
2014/C 142/36	Sag C-111/14: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven Administrativen Sad (Bulgarien) den 7. marts 2014 — GST — Sarviz AG Germania mod Direktor	28
Retten		
2014/C 142/37	Sag T-46/10: Rettens dom af 20. marts 2014 — Faci mod Kommissionen (Konkurrence — karteller — det europæiske marked for ESBO/ester-varmestabilisatorer — beslutning, der fastslår en overtrædelse af artikel 81 EF og EØS-aftalens artikel 53 — fastsættelse af priserne, opdeling af markederne og kunderne og udveksling af følsomme forretningsoplysninger — bevis for en af delene af overtrædelsen — bøder — ligebehandling — god forvaltning — rimelig frist — proportionalitet)	30
2014/C 142/38	Sag T-181/10: Rettens dom af 20. marts 2014 — Reagens mod Kommissionen (Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende anmodninger om hensyntagen til visse virksomheder manglende betalingssevne i forbindelse med en procedure vedrørende karteller — aktindsigt afslået — undtagelse vedrørende beskyttelse af en tredjeparts forretningsmæssige interesser — undtagelse vedrørende beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision — tungtvejende offentlig interesse — forpligtelse til at foretage en konkret og individuel undersøgelse — en parts aktindsigt)	30
2014/C 142/39	Sag T-306/10: Rettens dom af 21. marts 2014 — Yusef mod Kommissionen (Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for personer og enheder med tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban — forordning (EF) nr. 881/2002 — indefrysning af midler og økonomiske ressourcer tilhørende en person, efter at den pågældende er optaget på en liste opstillet af et organ under De Forenede Nationer — sanktionskomité — efterfølgende optagelse i bilag I til forordning (EF) nr. 881/2002 — Kommissionens afslag på at slette denne optagelse — passivitetsøgsmål — grundlæggende rettigheder — retten til at blive hørt, retten til en effektiv domstolsprøvelse og retten til respekt for ejendomsretten)	31
2014/C 142/40	Sag T-539/11: Rettens dom af 25. marts 2014 — Deutsche Bank mod KHIM (Leistung aus Leidenschaft) (EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket Leistung aus Leidenschaft — varemærke bestående af et reklameslogan — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — ligebehandling — begrundelsespligt — beviser fremlagt for første gang for Retten)	32
2014/C 142/41	Sag T-291/12: Rettens dom af 25. marts 2014 — Deutsche Bank mod KHIM (Passion to Perform) (EF-varemærker — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret — ordmærket Passion to Perform — varemærke bestående af et reklameslogan — absolut registreringshindring — manglende fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — ligebehandling)	33
2014/C 142/42	Forenede sager T-534/12 og T-535/12: Rettens dom af 26. marts 2014 — Still mod KHIM (Fleet Data Services) (EF-varemærker — EF-varemærkeansøgning om figurmærkerne Fleet Data Services og Truck Data Services — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — manglende fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — retten til at blive hørt — artikel 75, andet punktum, i forordning nr. 207/2009)	33
2014/C 142/43	Sag T-81/13: Rettens dom af 21. marts 2014 — FTI Touristik mod KHIM (BigXtra) (EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket BigXtra — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)	34
2014/C 142/44	Sag T-46/12: Rettens kendelse af 5. marts 2013 — Chrysamed Vertrieb mod KHIM — Chrysal International (Chrysamed) (EF-varemærker — indsigelsessag — tilbagetagelse af registreringsansøgningen — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse)	34
2014/C 142/45	Sag T-198/13: Rettens kendelse af 3. februar 2014 — Imax mod KHIM — Himax Technologies (IMAX) (EF-varemærker — indsigelse — tilbagetagelse af indsigelsen — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse)	35

2014/C 142/46	Sag T-62/14: Sag anlagt den 27. januar 2014 — BR IP Holder mod KHIM — Greyleg Investments (HOKEY POKEY)	35
2014/C 142/47	Sag T-98/14: Sag anlagt den 14. februar 2014 — Société Générale mod Kommissionen.	36
2014/C 142/48	Sag T-106/14: Sag anlagt den 14. februar 2014 — Universal Utility International mod KHIM (Greenworld)	37
2014/C 142/49	Sag T-108/14: Sag anlagt den 17. februar 2014 — Burazer m.fl. mod Den Europæiske Union	37
2014/C 142/50	Sag T-109/14: Sag anlagt den 17. februar 2014 — Škugor m.fl. mod Den Europæiske Union.	38
2014/C 142/51	Sag T-124/14: Sag anlagt den 19. februar 2014 — Republikken Finland mod Kommissionen	39
2014/C 142/52	Sag T-125/14: Sag anlagt den 14. februar 2014 — Gappol Marzena Porczyńska mod KHIM — GAP (ITM) — (GAPPol)	40
2014/C 142/53	Sag T-134/14: Sag anlagt den 28. februar 2014 — Tyskland mod Kommissionen	40
2014/C 142/54	Sag T-141/14: Sag anlagt den 28. februar 2014 — SolarWorld m.fl. mod Rådet.	41
2014/C 142/55	Sag T-142/14: Sag anlagt den 28. februar 2014 — SolarWorld m.fl. mod Rådet.	42
2014/C 142/56	Sag T-160/14: Sag anlagt den 28. februar 2014 — Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet	43
2014/C 142/57	Sag T-161/14: Sag anlagt den 28. februar 2014 — Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet	44
2014/C 142/58	Sag T-166/14: Sag anlagt den 3. marts 2014 — PRS Mediterranean mod KHIM — Reynolds Presto Products (NEOWEB)	45
2014/C 142/59	Sag T-172/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Stahlwerk Bous mod Kommissionen	46
2014/C 142/60	Sag T-173/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — WeserWind mod Kommissionen	47
2014/C 142/61	Sag T-174/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Dieckerhoff Guss mod Kommissionen	47
2014/C 142/62	Sag T-175/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Walter Hundhausen mod Kommissionen.	48
2014/C 142/63	Sag T-176/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Georgsmarienhütte mod Kommissionen	49
2014/C 142/64	Sag T-177/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Harz Guss Zorge mod Kommissionen	50
2014/C 142/65	Sag T-178/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Friedrich Wilhelms-Hütte Eisenguss mod Kommissionen.	51
2014/C 142/66	Sag T-179/14: Sag anlagt den 20. marts 2014 — Schmiedewerke Gröditz mod Kommissionen.	52
2014/C 142/67	Sag T-183/14: Sag anlagt den 21. marts 2014 — Schmiedag mod Kommissionen.	53
2014/C 142/68	Sag T-186/14: Sag anlagt den 21. marts 2014 — Atlantic Multipower Germany mod KHIM — Nutrichem Diät + Pharma (NOxtreme).	53
2014/C 142/69	Sag T-522/12: Rettens kendelse af 14. februar 2014 — Alfa-Beta Vassilopoulos mod KHIM — Henkel (AB terra Leaf)	54
2014/C 142/70	Sag T-142/13: Rettens kendelse af 10. februar 2014 — Jinko Solar m.fl. mod Parlamentet m.fl.	54
2014/C 142/71	Sag T-435/13: Rettens kendelse af 5. marts 2014 — Triarii mod Kommissionen.	55
2014/C 142/72	Sag T-439/13: Rettens kendelse af 27. februar 2014 — Fard og Sarkandi mod Rådet.	55

2014/C 142/73	Sag T-466/13: Rettens kendelse af 5. februar 2014 — Hermann Trollius mod ECHA	55
2014/C 142/74	Sag T-505/13: Rettens kendelse af 19. marts 2014 — Stichting Sona og Nao mod Kommissionen . . .	55

Retten for EU-Personalesager

2014/C 142/75	Sag F-8/13: Personalerettens dom (Tredje Afdeling) af 26. marts 2014 — CP mod Parlamentet (Personalesag — tjenestemand — kontorchef — prøveperiode — udnævnelse til kontorchefikke bekræftet — omplacering til en stilling, der ikke er en lederstilling — interne regler i Parlamentet)	56
---------------	--	----

2014/C 142/76	Sag F-32/13: Personalerettens kendelse (Tredje Afdeling) af 27. februar 2014 — Walton mod Kommissionen (Personalesag — midlertidigt ansat — udtrædelsespenge — udtrædelse fastsat ved dom af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans — fastlæggelse af udtrædelsesdatoen — materiel retskraft — afgørelser truffet af ansættelsesmyndigheden, der er blevet endelige på grund af manglende anfægtelse — den indledende administrative procedure ikke overholdt — åbenbart afvisningsgrundlag)	56
---------------	--	----

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

(2014/C 142/01)

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 135 af 5.5.2014

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 129 af 28.4.2014

EUT C 112 af 14.4.2014

EUT C 102 af 7.4.2014

EUT C 93 af 29.3.2014

EUT C 85 af 22.3.2014

EUT C 78 af 15.3.2014

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — straffesag mod International Jet Management GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Braunschweig — Tyskland

(Sag C-628/11) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 18 TEUF — forbud mod enhver forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet — kommercielle flyvninger fra et tredjeland til en medlemsstat — en medlemsstats lovgivning, der fastsætter, at de EU-luftfartsselskaber, som ikke råder over en licens udstedt af denne stat, skal opnå en tilladelse til enhver flyvning fra et tredjeland)

(2014/C 142/02)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Braunschweig

Part i hovedsagen

International Jet Management GmbH

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Oberlandesgericht Braunschweig — fortolkning af artikel 18 TEUF — erhvervmæssige flyvninger fra et tredjeland til en medlemsstat — en medlemsstats lovgivning, der bestemmer, at de luftfartsselskaber, der ikke er i besiddelse af en licens, som er udstedt af denne medlemsstat, skal indhente en indflyvningstilladelse for alle flyvninger fra et tredjeland — bøde, der pålægges et luftfartsselskab med hjemsted i fællesskabet, som ikke overholder denne lovgivning

Konklusion

- 1) Artikel 18 TEUF, som indeholder det almindelige forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor en første medlemsstat kræver af et luftfartsselskab, der råder over en licens udstedt af en anden medlemsstat, at det opnår en tilladelse til indflyvning i den første medlemsstats luftområde for at foretage ikke-regelmæssige charter- eller taxaflyvninger fra et tredjeland til denne første medlemsstat, hvorimod en sådan tilladelse ikke afkræves de luftfartsselskaber, som råder over licens udstedt af nævnte første medlemsstat.
- 2) Artikel 18 TEUF skal fortolkes således, at den er til hinder for en første medlemsstats lovgivning, der under bødeansvar for manglende overholdelse heraf kræver af et luftfartsselskab, der har en licens udstedt af en anden medlemsstat, at selskabet opnår en tilladelse til indflyvning i den første medlemsstats luftområde for at foretage ikke-regelmæssige charter- eller taxaflyvninger fra et tredjeland til denne første medlemsstat, hvorimod en sådan tilladelse ikke afkræves luftfartsselskaber med en licens udstedt af den første medlemsstat, og som gør tildelingen af denne tilladelse betinget af forevisningen af en erklæring, hvorefter det bekræftes, at de luftfartsselskaber, der råder over en licens udstedt af denne første medlemsstat, enten ikke kan foretage de pågældende flyvninger eller ikke er i stand til at foretage disse.

⁽¹⁾ EUT C 80 af 17.3.2012.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. marts 2014 — Europa-Kommissionen mod Republikken Polen

(Sag C-639/11) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — registrering af motorkøretøjer — artikel 34 TEUF og 36 TEUF — direktiv 70/311/EØF — direktiv 2007/46/EF — højrekørsel i en medlemsstat — forpligtelse til i personkøretøjer, hvis styreapparat er anbragt i højre side, at flytte dette til køretøjets venstre side med henblik på registrering)

(2014/C 142/03)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Wilms, G. Zavvos og K. Herrmann, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Polen (ved B. Majczyna og M. Szpunar, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for den anden part i sagen: Republikken Litauen (ved D. Kriauciūnas og R. Krasuckaitė, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 34 TEUF, artikel 2a i Rådets direktiv 70/311/EØF af 8. juni 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om styreapparater for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil (EFT L 133, s. 10) og af artikel 4, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (EUT L 263, s. 1) — en medlemsstats lovgivning, der forbyder registrering af køretøjer med højrestyring

Konklusion

- 1) Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2a i Rådets direktiv 70/311/EØF af 8. juni 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om styreapparater for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil, artikel 4, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) og artikel 34 TEUF, idet den på sit område har undergivet registreringen af nye personkøretøjer og personkøretøjer, der tidligere har været registreret i andre medlemsstater, og hvis styreapparat er anbragt i højre side, et krav om, at dette flyttes til venstre side.
- 2) Republikken Polen betaler sagens omkostninger.
- 3) Republikken Litauen bærer sine egne omkostninger..

⁽¹⁾ EUT C 73 af 10.3.2012.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 20. marts 2014 — Europa-Kommissionen mod Republikken Litauen

(Sag C-61/12) ⁽¹⁾

(Traktatbrud — registrering af motorkøretøjer — artikel 34 TEUF og 36 TEUF — direktiv 70/311/EØF — direktiv 2007/46/EF — højrekørsel i en medlemsstat — forpligtelse til i personkøretøjer, hvis styreapparat er anbragt i højre side, at flytte dette til køretøjets venstre side med henblik på registrering)

(2014/C 142/04)

Processprog: litauisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Steiblytė, G. Wilms og G. Zavvos, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Litauen (ved D. Kriauciūnas og R. Krasuckaitė, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for den anden part i sagen: Republikken Estland (ved M. Linntam, som befuldmægtiget), Republikken Letland (ved I. Kalniņš og A. Nikolajeva, som befuldmægtigede) og Republikken Polen (ved B. Majczyna og M. Szpunar, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 34 TEUF, artikel 2a i Rådets direktiv 70/311/EØF af 8. juni 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om styreapparater for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil, og artikel 4, stk. 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) — national lovgivning, der forbyder registrering af nye personkøretøjer med rattet i højre side, uanset at disse køretøjer overholder de krav, der er fastsat i ramedirektivet og særdirektiverne — afslag på registrering af personkøretøjer med rattet i højre side, som tidligere er blevet registreret i en anden medlemsstat

Konklusion

- 1) Republikken Litauen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2a i Rådets direktiv 70/311/EØF af 8. juni 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om styreapparater for motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil, artikel 4, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (Rammedirektiv) og artikel 34 TEUF, idet den har forbudt registrering af personkøretøjer, hvis rat er monteret i højre side, og/eller inden registreringen kræver, at et rat, der er anbragt i højre side i nye personkøretøjer eller i personkøretøjer, der tidligere har været registreret i en anden medlemsstat, flyttes til køretøjets venstre side.
- 2) Republikken Litauen betaler sagens omkostninger.
- 3) Republikken Estland, Republikken Letland og Republikken Polen bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 118 af 21.4.2012.

Domstolens dom (Tiende Afdeling) af 20. marts 2014 — Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona mod Generalidad de Cataluña (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Supremo — Spanien)

(Sag C-139/12) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — sjette momsdirektiv — fritagelser — handel med værdipapirer, der indebærer overdragelse af ejendomsretten til fast ejendom — pålæggelse af en indirekte skat, der er forskellig fra momsen — artikel 49 TEUF og 63 TEUF — rent intern situation)

(2014/C 142/05)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona

Sagsøgt: Generalidad de Cataluña

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunal Supremo — fortolkning af artikel 13, punkt B, litra d), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145, s. 1) — fritagelse for handel med aktier som omhandlet i artikel 13, punkt B, litra d, nr. 5 — undtagelse — handel med værdipapirer, der indbefatter overdragelse af fast ejendom — national lovgivning, der pålægger erhvervelsen af mere end halvdelen af aktiekapitalen i et selskab, hvis aktiver grundlæggende består af fast ejendom, en indirekte skat, der er forskellig fra merværdiafgiften

Konklusion

Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, som ændret ved Rådets direktiv 91/680/EØF af 16. december 1991, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national bestemmelse, såsom artikel 108 i Ley 24/1988 del Mercade de Valores (lov nr. 24/1988 om værdipapirhandel) af 28. juli 1988, som ændret ved Ley 18/1991 del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas (lov nr. 18/1991 om beskatning af fysiske personers indkomst) af 6. juni 1991, der pålægger erhvervelsen af mere end halvdelen af aktiekapitalen i et selskab, hvis aktiver grundlæggende består af fast ejendom, en indirekte skat, der er forskellig fra merværdiafgiften, såsom den i hovedsagen omhandlede afgift.

⁽¹⁾ EUT C 174 af 16.6.2012.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — C.D. mod S.T. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Employment Tribunal, Newcastle upon Tyne — Det Forenede Kongerige)

(Sag C-167/12) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 92/85/EØF — foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer — artikel 8 — den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale — afslag på at give hende barselsorlov — direktiv 2006/54/EF — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — artikel 14 — ringere behandling af nævnte sociale mor for så vidt angår tildeling af barselsorlov)

(2014/C 142/06)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Employment Tribunal, Newcastle upon Tyne

Parter i hovedsagen

Sagsøger: C.D.

Sagsøgt: S.T.

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Employment Tribunal Newcastle upon Tyne — fortolkning af artikel 1, stk. 1, artikel 2, litra c), artikel 8, stk. 1, og artikel 11, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 348, s. 1) — fortolkning af artikel 14 og artikel 2, stk. 1, litra a) og b), og stk. 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (EUT L 204, s. 23) — forbud mod enhver mindre gunstig behandling af en kvinde i forbindelse med graviditet eller barselsorlov som omhandlet i direktiv 92/85/EØF — anvendelsesområde — ikke-biologisk mor der har gjort brug af en rugemor — ret til barselsorlov

Konklusion

- 1) Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), skal fortolkes således, at medlemsstaterne ikke er forpligtet til at give barselsorlov i henhold til direktivets artikel 8 til en arbejdstager i hendes egenskab af den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale, selv ikke når hun kan amme barnet efter fødslen, eller når hun faktisk ammer barnet.
- 2) Artikel 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, sammenholdt med direktivets artikel 2, stk. 1, litra a) og b), og stk. 2, litra c), skal fortolkes således, at en arbejdsgivers afslag på at give barselsorlov til den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale, ikke udgør forskelsbehandling på grund af køn.

⁽¹⁾ EUT C 194 af 30.6.2012.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — (anmodning om præjudiciel afgørelse fra The Equality Tribunal — Irland) mod A Government department og The Board of management of a community school

(Sag C-363/12) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — socialpolitik — direktiv 2006/54/EF — ligebehandling af mandlige og kvindelige arbejdstagere — den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale — afslag på at give hende orlov med løn svarende til barsels- eller adoptionsorlov — De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap — direktiv 2000/78/EF — ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv — forbud mod forskelsbehandling på grund af handicap — nævnte sociale mor ikke i stand til at bære et barn — spørgsmålet, om der foreligger et handicap — gyldigheden af direktiv 2006/54 og direktiv 2000/78)

(2014/C 142/07)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Equality Tribunal

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Z

Sagsøgte: A Government department og The Board of management of a community school

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — The Equality Tribunal — fortolkning af artikel 4 og 14 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (EUT L 204, s. 23) — fortolkning af artikel 3, stk. 1, og artikel 5 i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT L 303, s. 16) — biologisk mor, der har gjort brug af en rugemor — person, som har et fysisk handicap, der bevirker, at den pågældende ikke er i stand til at føde et barn — ret til barselsorlov

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, og navnlig dets artikel 4 og 14, skal fortolkes således, at et afslag på at give orlov med løn svarende til barselsorlov til en arbejdstager i hendes egenskab af den sociale mor til et barn, som hun har fået via en surrogataftale, ikke udgør forskelsbehandling på grund af køn.

En sådan social mors situation for så vidt angår tildeling af adoptionsorlov er ikke omfattet af dette direktiv.

- 2) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv skal fortolkes således, at et afslag på at give orlov med løn svarende til barselsorlov eller adoptionsorlov til en arbejdstager, der ikke er i stand til at bære et barn, og som har benyttet sig af en surrogataftale, ikke udgør forskelsbehandling på grund af handicap.

Gyldigheden af det nævnte direktiv kan ikke vurderes i lyset af De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap, men direktivet skal så vidt muligt fortolkes i overensstemmelse med denne konvention.

⁽¹⁾ EUT C 311 af 13.10.2012.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. marts 2014 — Europa-Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-427/12) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — valg af retsgrundlag — artikel 290 TEUF og 291 TEUF — delegeret retsakt og gennemførelsesretsakt — forordning (EU) nr. 528/2012 — artikel 80, stk. 1 — biocidholdige produkter — Det Europæiske Kemikalieagentur — Kommissionens fastlæggelse af gebyrerne)

(2014/C 142/08)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved B. Smulders, C. Zadra og E. Manhaeve, som befuldmægtigede)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet (ved L. Visaggio og A. Troupiotis, som befuldmægtigede) og Rådet for Den Europæiske Union (ved M. Moore og I. Šulce, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Den Tjekkiske Republik (ved M. Smolek, E. Ruffer og D. Hadroušek, som befuldmægtigede), Kongeriget Danmark (ved V. Pasternak Jørgensen og C. Thorning, som befuldmægtigede), Den Franske Republik (ved G. de Bergues, D. Colas og N. Rouam, som befuldmægtigede), Kongeriget Nederlandene (ved M. Bulterman og M. Noort, som befuldmægtigede), Republikken Finland (ved H. Leppo og J. Leppo, som befuldmægtigede), Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved C. Murrell og M. Holt, som befuldmægtigede, bistået af barrister B. Kennelly)

Sagens genstand

Annullationssøgsmål — artikel 80, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (EUT L 167, s. 1), for så vidt som den foreskriver vedtagelse af bestemmelser om gebyrer, der skal erlægges til Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA), ved en gennemførelsesretsakt som omhandlet i artikel 291 TEUF og ikke ved en delegeret retsakt i overensstemmelse med artikel 290 TEUF — valg af retsgrundlag — tildeling af de lovgivningsbeføjelser, som EU-lovgiver kan tildele Kommissionen

Konklusion

- 1) Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.
- 3) Den Tjekkiske Republik, Kongeriget Danmark, Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene, Republikken Finland samt Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger

⁽¹⁾ EUT C 355 af 17.11.2012.

Domstolens dom (Syvende Afdeling) af 20. marts 2014 — Rouse Industry mod Europa-Kommissionen

(Sag C-271/13 P) ⁽¹⁾

(Appel — statsstøtte — støtte ydet af Republikken Bulgarien i form af eftergivelse af fordringer — Kommissionens afgørelse, hvorved denne støtte erklæres uforenelig med det indre marked og pålægges tilbagesøgt — begrebet »ny støtte« — begrundelsespligt)

(2014/C 142/09)

Processprog: bulgarsk

Parter

Appellant: Rouse Industry (ved advokati A. Angelov og S. Panov)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved C. Urraca Caviedes og D. Stefanov, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Appel til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 20. marts 2013 i sag T-489/11, Rouse Industry mod Kommissionen, hvorved Retten frifandt Kommissionen for appellants påstand om delvis annullation af Kommissionens afgørelse 2012/706/EU af 13. juli 2011 om Bulgariens statsstøtte SA.28903 (C 12/2010) (ex N 389/2009) til Rouse Industry (EUT 2012 L 320, s. 27) — statsstøtte i form af eftergivelse af fordringer — afgørelse, hvorved denne støtte erklæres uforenelig med det indre marked og pålægges tilbagesøgt — tilsidesættelse af processuelle regler, som krænker appellants rettigheder — Rettens tilsidesættelse af EU-retten

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Rouse Industry AD betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 207 af 20.7.2013.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sozialgericht Duisburg (Tyskland) den 16. januar 2014 — Ana-Maria Talasca og Angelina Marita Talasca mod byen Kevelaer

(Sag C-19/14)

(2014/C 142/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Sozialgericht Duisburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ana-Maria Talasca og Angelina Marita Talasca

Sagsøgt: byen Kevelaer

Præjudicielle spørgsmål

- a) Er § 7, stk. 1, andet punktum, i SGB II forenelig med EU-retten?
- b) I benægtende fald, skal Forbundsrepublikken Tysklands lovgivning ændres, eller findes der umiddelbart en anden lovgivning, og i bekræftende fald, hvilken?
- c) Skal § 7, stk. 1, andet punktum, i SGB II forblive i kraft indtil, Forbundsrepublikken Tysklands organer har foretaget en (muligvis) nødvendig lovændring?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší správní soud (Den Tjekkiske Republik) den 18. december 2013 — ŠKO-ENERGO, s.r.o.o mod Odvolací finanční ředitelství

(Sag C-43/14)

(2014/C 142/11)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší správní soud

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ŠKO-ENERGO, s.r.o.o

Sagsøgt: Odvolací finanční ředitelství

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for anvendelsen af nationale retsfor skrifter, som fastlægger, at gratistildelingen af emissionskvoter i den omhandlede periode skal pålægges gaveafgift?

⁽¹⁾ EUT L 275, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Ítéltábla (Ungarn) den 27. januar 2014 — straffesag mod István Balázs og Dániel Papp

(Sag C-45/14)

(2014/C 142/12)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret:

Fővárosi Ítéltábla

Parterne i hovedsagen:

Tiltalte: István Balázs og Dániel Papp

Den anden part: Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség

Præjudicielle spørgsmål

Er en lovgivning — eller mangel på samme — om tiltale med hjemmel i lov, jf. artikel 2 i den ungarske lov om straffeprocess,

- 1) i strid med gennemførelsen af retten til »adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol« som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?
- 2) en tilsidesættelse af »retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse« som omhandlet i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, i artikel 14, stk. 7, i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og i artikel 4, stk. 1, i protokol nr. 7 til den europæiske menneskerettighedskonvention, undertegnet i Rom den 4. november 1950?
- 3) og/eller en tilsidesættelse af »forbuddet mod misbrug af rettigheder« som omhandlet i artikel 54 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Rüsselsheim (Tyskland) den 28. januar 2014 — Jürgen Kaiser mod Condor Flugdienst GmbH

(Sag C-46/14)

(2014/C 142/13)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Rüsselsheim

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jürgen Kaiser

Sagsøgt: Condor Flugdienst GmbH

Præjudicielt spørgsmål

Skal et luftfartsselskab for at kunne udnytte muligheden for fritagelse i forordningens ⁽¹⁾ artikel 5, stk. 3, redegøre for og godtgøre, at det har truffet alle rimelige forholdsregler for at undgå de forventelige følger af en usædvanlig omstændighed i form af aflysning eller betydelig forsinkelse, eller at selskabet ikke rådede over sådanne rimelige forholdsregler?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1)

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Tyskland) den 4. februar 2014 — Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG mod Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

(Sag C-51/14)

(2014/C 142/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Regulerer artikel 14, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1998/78 ⁽¹⁾ for så vidt angår refusion af lageromkostninger ombytningen af sukker endeligt, og er det ifølge denne bestemmelse ikke en forudsætning, at det sukker, der skal ombyttes, skal være produceret af en anden producent, som er etableret på den samme medlemsstats område?
- 2) I bekræftende fald: Er det i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1998/78 en forudsætning for at opnå refusion af lageromkostninger, at erstatnings-C-sukkeret »erstatte konkret« hos sukkerproducenten?
- 3) Hvis artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2670/81 ⁽²⁾ finder anvendelse på spørgsmålet om sukkerombytning: Er det i henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2670/81 en forudsætning for at opnå refusion af lageromkostninger, at ombytnings-C-sukkeret »ombytte konkret« hos sukkerproducenten?
- 4) Subsidiært: Er bestemmelsen i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2670/81 ugyldig, når den forlanger, at det sukker, der skal ombyttes, skal være »fremstillet af en anden fabrikant, etableret på samme medlemsstats område«?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 1998/78 af 18.8.1978 om gennemførelsesbestemmelser til ordningen med udligning af lageromkostninger for sukker (EFT L 231, s. 5).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EØF) nr. 2670/81 af 14.9.1981 om gennemførelsesbestemmelser for produktion udover kvoterne inden for sukkersektoren (EFT L 262, s. 14).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Tyskland) den 4. februar 2014 — Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG mod Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

(Sag C-52/14)

(2014/C 142/15)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er den kompetente myndighed i henhold til artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 ⁽¹⁾ for så vidt angår afbrydelsen af forældelsen den myndighed, som er kompetent for undersøgelses- eller retsforfølgningshandlingen, uanset om den har bevilget de finansielle midler? Skal undersøgelses- eller retsforfølgningshandlingen være rettet mod pålæggelse af en forvaltningsretlig foranstaltning eller sanktion?
- 2) Kan »den pågældende« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, også være en ansat i en virksomhed, som er blevet afhørt som vidne?
- 3) Skal det i forbindelse med »enhver handling fra den kompetente myndigheds side, som den pågældende gøres bekendt med, og som vedrører undersøgelse eller retsforfølgning af uregelmæssigheden« (artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95) i alle tilfælde dreje sig om konkrete fejl i forbindelse med registreringen af sukkerproduktionen (sagskomplekser) fra sukkerproducentens side, som normalt først antages at foreligge eller konstateres i forbindelse med en regelmæssig gennemført markedsordningskontrol? Kan en afsluttende rapport, som afslutter kontrollen eller vurderer kontrolresultatet, og hvori der ikke stilles yderligere spørgsmål til bestemte sagskomplekser, være en »undersøgelsehandling«, som den pågældende er gjort bekendt med?
- 4) Forudsætter elementet »gentagne uregelmæssigheder« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, at de handlinger eller undladelser, der vurderes som uregelmæssigheder, står i en tæt tidsmæssig sammenhæng, for at de kan vurderes som »gentagelse«? I bekræftende fald: Går denne tætte tidsmæssige sammenhæng bl.a. tabt, hvis uregelmæssigheden i forbindelse med registrering af en sukkermængde kun forekommer en gang inden for et sukkerproduktionsår og derefter først gentages i et følgende eller et senere sukkerproduktionsår?
- 5) Kan elementet gentagelse i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 1, første afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 ophøre ved, at den kompetente myndighed, som har kendskab til sagens kompleksitet, ikke har kontrolleret virksomheden eller ikke har kontrolleret den regelmæssigt eller omhyggeligt?
- 6) Hvornår begynder den dobbelte forældelsesfrist på otte år i henhold til artikel 3, stk. 1, fjerde afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 at løbe i forbindelse med vedvarende eller gentagne uregelmæssigheder? Begynder denne forældelsesfrist at løbe ved ophøret af enhver handling, der må betragtes som uregelmæssighed (forordningens artikel 3, stk. 1, første afsnit), eller ved ophøret af den sidste gentagne handling (forordningens artikel 3, stk. 1, andet afsnit)?
- 7) Kan den dobbelte forældelsesfrist på otte år i henhold til artikel 3, stk. 1, fjerde afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 afbrydes af den kompetente myndigheds undersøgelses- eller retsforfølgningshandlinger?
- 8) Skal de forældelsesfrister, der skal beregnes i henhold til bestemmelsen i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95, beregnes særskilt for hvert enkelt sagskompleks (uregelmæssighed) i tilfælde, hvor forskellige sagskomplekser indgår i udmålingen af støtten?
- 9) Er det med henblik på den dobbelte forældelsesfrist i henhold til artikel 3, stk. 1, fjerde afsnit, i forordning (EF, EURATOM) nr. 2988/95 afgørende, om myndigheden havde kendskab til uregelmæssigheden?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 6. februar 2014 —
Hauptzollamt Hannover mod Amazon EU Sàrl**

(Sag C-58/14)

(2014/C 142/16)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøgt og revisionsappellant: Hauptzollamt Hannover

Sagsøger og revisionsindstævnt: Amazon EU Sàrl

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal varebeskrivelsen i underpos. 8543 7010 i den kombinerede nomenklatur⁽¹⁾ fortolkes således, at kun apparater, som udelukkende har oversættelses- eller ordbogsfunktioner, skal tariferes deri?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 skal besvares benægtende:

Skal også apparater, i hvilke oversættelses- eller ordbogsfunktionen ikke er væsentlig i forhold til deres hovedfunktion (her læsefunktionen), tariferes i underpos. 8543 7010 i den kombinerede nomenklatur?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23.7.1987 om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif som affattet ved Kommissionens forordning EU nr. 861/2010 af 5.10.2010 om ændring af bilag I til forordning (EØF) nr. 2658/87 (EUT L 284, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) den 7. februar
2014 — Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas**

(Sag C-59/14)

(2014/C 142/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export

Sagsøgt: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det i et tilfælde, hvor en overtrædelse af en fællesskabsbestemmelse først opdages efter en skades indtræden, foruden en økonomisk beslutningstagers handling eller undladelse, en kumulativ betingelse for den i artikel 1, stk. 2, i forordning (EG, Euratom) nr. 2988/95 definerede uregelmæssighed, der i henhold til artikel 3, stk. 1, første afsnit, i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95⁽¹⁾ skal foreligge, for at forældelsesfristen begynder at løbe, at Unionens almindelige budget eller budgetter, der forvaltes af Unionen, har lidt skade, således at forældelsesfristen først begynder at løbe fra tidspunktet for skadens indtræden, eller begynder forældelsesfristen uafhængigt af tidspunktet for skadens indtræden allerede at løbe fra tidspunktet for den økonomiske beslutningstagers handling eller undladelse, der udgør en overtrædelse af en fællesskabsbestemmelse?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares således, at forældelsesfristen først begynder at løbe, når skaden indtræder:

Foreligger der — i forbindelse med tilbagesøgning af en endeligt ydet eksportrestitution — allerede en skade som omhandlet i artikel 1, stk. 2, i forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95, når en eksportør har fået udbetalt et beløb svarende til eksportrestitutionen som omhandlet i artikel 5, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 565/80, uden at sikkerheden i henhold til artikel 6 i forordning (EØF) nr. 565/80 er blevet frigivet, eller foreligger der først en skade på det tidspunkt, hvor sikkerheden frigives eller eksportrestitutionen ydes endeligt?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 10. februar 2014 — Finanzamt Linz mod Bundesfinanzgericht, Außenstelle Linz

(Sag C-66/14)

(2014/C 142/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Finanzamt Linz

Sagsøgt: Bundesfinanzgericht, Außenstelle Linz

Procesdeltager: IFN-Holding AG, IFN Beteiligungs GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 107 TEUF (tidligere artikel 87 EF), sammenholdt med artikel 108, stk. 3, TEUF (tidligere artikel 88, stk. 3, EF), til hinder for en national foranstaltning, hvorefter der ved koncernbeskatning kan foretages afskrivning på goodwill — hvorved skatteberegningsgrundlaget og følgelig skattebyrden reduceres — ved erhvervelse af en indenlandsk kapitalandel, mens en sådan afskrivning på goodwill ikke er lovlig ved erhvervelse af en kapitalandel i andre indkomst- og selskabsskatteretlige situationer?
- 2) Er artikel 49 TEUF (tidl. artikel 43 EF), sammenholdt med artikel 54 TEUF (tidl. artikel 48 EF), til hinder for retsforrifter i en medlemsstat, hvorefter der ved koncernbeskatning kan foretages afskrivning på goodwill ved erhvervelse af en indenlandsk kapitalandel, mens der ved erhvervelse af en kapitalandel i et ikke-hjemmehørende selskab (især ved hjemsted i en anden EU-medlemsstat) ikke må foretages en sådan afskrivning på goodwill?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundessozialgericht (Tyskland) den 10. februar 2014 — Jobcenter Berlin Neukölln mod Nazifa Alimanovic m.fl.

(Sag C-67/14)

(2014/C 142/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundessozialgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jobcenter Berlin Neukölln

Sagsøgt: Nazifa Alimanovic, Sonita Alimanovic, Valentina Alimanovic og Valentino Alimanovic

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Gælder ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽¹⁾ — med undtagelse af udførelsesforbuddet i artikel 70, stk. 4, i forordning (EF) nr. 883/2004 — også for de særlige, ikke-bidragsspligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 70, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er — og i så fald i hvilket omfang — begrænsninger af ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 tilladt på grundlag af bestemmelser i nationale retsfor skrifter til gennemførelse af artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF ⁽²⁾, ifølge hvilke adgangen til disse ydelser altid er udelukket, når en unionsborgers opholdsret i den anden medlemsstat alene udspringer af dennes status som arbejdssøgende?
- 3) Er artikel 45, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 18 TEUF, til hinder for en national bestemmelse, som i alle tilfælde nægter unionsborgere, der som arbejdssøgende kan påberåbe sig deres ret til fri bevægelighed, en socialydelse, der tjener til at sikre eksistensgrundlaget og samtidig også letter adgangen til arbejdsmarkedet, for den periode, hvor en opholdsret kun gælder arbejdssøgning, og uafhængigt af tilknytningen til værtsmedlemsstaten?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29.4.2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, EUT L 166, s. 1.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29.4.2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF, EUT L 158, s. 77.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Sibiu (Rumænien) den 10. februar 2014
— Dragoş Constantin Târşia mod Den rumænske stat, repræsenteret ved Ministerul Finanţelor și
Economiei, Serviciu Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Inmatriculare a
Autovehiculelor**

(Sag C-69/14)

(2014/C 142/20)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Sibiu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Dragoş Constantin Târşia

Sagsøgt: Den rumænske stat, repræsenteret ved Ministerul Finanţelor și Economiei, Serviciu Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Inmatriculare a Autovehiculelor

Præjudicielt spørgsmål

Kan artikel 17, 20, 21 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, artikel 110 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og retssikkerhedsprincippet som fastlagt i fællesskabsretten og Domstolens praksis fortolkes således, at de er til hinder for bestemmelser som artikel 21, stk. 2, i lov nr. 554/2004, hvorefter genoptagelse af sager kun er mulig for så vidt angår nationale retsafgørelser i forvaltningssager, hvor der er tale om tilsidesættelse af princippet om fællesskabsrettens forrang, mens nationale retsafgørelser på andre områder end området for forvaltningssager (civile sager og straffesager), som indebærer en tilsidesættelse af det nævnte princip om fællesskabsrettens forrang, ikke kan genoptages?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Nederlandene) den 10. februar 2014 — X mod Directeur van het onderdeel Belastingregio og Belastingdienst/X van de rijksbelastingdienst

(Sag C-72/14)

(2014/C 142/21)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch

Parter i hovedsagen

Sagsøger: X

Sagsøgt: Directeur van het onderdeel Belastingregio og Belastingdienst/X van de rijksbelastingdienst

Præjudicielle spørgsmål

- 1) I FTS-dommen ⁽¹⁾ har Domstolen fastslået, at en E101-attest, der er udstedt af det kompetente organ i en medlemsstat, er bindende for de sociale sikringsorganer i andre medlemsstater, også selv om denne attest indholdsmæssigt er forkert. Gælder denne afgørelse også for tilfælde som det foreliggende, hvori henvisningsreglerne i forordning nr. 1408/71 ⁽²⁾ ikke finder anvendelse?
- 2) Har det for besvarelsen af dette spørgsmål nogen betydning, at det kompetente organ ikke havde til hensigt at udstede en E101-attest, men af forvaltningsmæssige grunde bevidst og velovervejede anvendte dokumenter, der efter form og indhold fremtrådte som E101-attester, mens den skattepligtige gik ud fra og fornuftigvis måtte gå ud fra at have modtaget en sådan attest?

⁽¹⁾ Dom af 10.2.2000, FTS (sag C-202/97, Sml. I, s. 883).

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauen) den 10. februar 2014 — UAB »Eturas« m.fl. mod Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba

(Sag C-74/14)

(2014/C 142/22)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litauens øverste forvaltningsdomstol)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: UAB »Eturas« m.fl.

Sagsøgt: Lietuvos Respublikos konkurencijos taryba (det litauiske konkurrenceråd)

Procesdeltagere: UAB »Aviaeuropa«, UAB »Grand Voyage«, UAB »Kalnų upė«, UAB »Keliautojų klubas«, UAB »Smaragdas travel«, UAB »700LT«, UAB »Aljus ir Ko«, UAB »Gustus vitae«, UAB »Tropikai«, UAB »Vipauta« og UAB »Vistus«

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 101, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således at det, i en situation hvor erhvervsdrivende deltager i et fælles IT-informationssystem af den type, der beskrives i denne sag, og Konkurrencerådet har bevist, at der i det pågældende system blev inkorporeret en systemmeddelelse om rabatrestriktioner og tekniske begrænsninger i adgangen til at indtaste rabatsatser, må formodes, at de pågældende erhvervsdrivende var bekendt med eller burde have været bekendt med den systemmeddelelse, der blev indført i IT-informationssystemet, og ved ikke at modsætte sig anvendelsen af en sådan rabatrestriktion stiltiende har accepteret prisbegrænsningen og dermed gjort sig skyldig i samordnet praksis efter artikel 101, stk. 1, TEUF?
- 2) Såfremt første spørgsmål besvares benægtende, hvilke faktorer skal da tages i betragtning ved fastsættelse af, om de erhvervsdrivende, der deltog i et fælles IT-informationssystem under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede, har deltaget i en samordnet praksis i den i artikel 101, stk. 1, TEUF omhandlede betydning?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Hannover (Tyskland) den 14. februar 2014 — TUIfly GmbH mod Harald Walter**(Sag C-79/14)**

(2014/C 142/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Hannover

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TUIfly GmbH

Sagsøgt: Harald Walter

Præjudicielle spørgsmål

- I. Skal artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 ⁽¹⁾ af 11. februar 2004 fortolkes således, at også en ikke meddelt »førtidig afgang« med den følge, at passagererne ikke kan nå afgang, er omfattet af forordningen?
- II. Skal forordningen fortolkes således, at det for så vidt angår årsagen [-] med undtagelse af artikel 5 — ikke er afgørende, hvad forsinkelsen skyldes?
- III. Er forordningens formål, nemlig at give kompensation for skade, der opstår ved et tidstab, også berørt, hvis passageren vil ankomme tidligere, og det således er en tidsmæssig disposition før afgang, der påvirkes?
- IV. Medfører den manglende meddelelse om fremrykningen af afgang med den følge, at feriestedet nås senere end planlagt, at forordningen finder anvendelse?
- V. Er formålet med forordningen et højt beskyttelsesniveau med den følge, at begrænsningen af passagerens tidsmæssige disposition er beskyttet? Gælder dette også med hensyn til en førtidig afgang?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT L 46, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (Nederlandene) den 17. februar 2014 — Nannoka Vulcanus Industries BV mod College van Gedeputeerde Staten van Gelderland**(Sag C-81/14)**

(2014/C 142/24)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Nannoka Vulcanus Industries BV

Sagsøgt: College van Gedeputeerde Staten van Gelderland

Præjudicielt/Præjudicielle spørgsmål

1) Følger det af bilag II B til direktiv 1999/13/EF (Rådets direktiv af 11. marts 1999 om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg)⁽¹⁾, at driftslederen af anlæg, for hvilke et konstant tørstofindhold i produktet kan antages og bruges til fastlæggelse af referencepunktet for emissionsbegrænsningen, som en undtagelse fra den i dette bilag indeholdte tidsramme skal have forlænget tidsfristen for gennemførelse af sine programmer for emissionsbegrænsningen, hvis alternative stoffer, som indeholder ringe mængder af eller ingen opløsningsmidler, er under udvikling?

Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende

2) Kræves det for at få forlænget tidsfristen for gennemførelsen af programmet for emissionsbegrænsningen som omhandlet i bilag II B til direktiv 1999/13/EF, at anlæggets driftsleder skal udføre en bestemt handling, eller at en kompetent myndighed meddeler tilladelse?

3) På grundlag af hvilke kriterier kan længden af den fristforlængelse, som omhandles i bilag II B til direktiv 1999/13/EF, fastsættes?

⁽¹⁾ EFT L 85 s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte Suprema di Cassazione (Italien) den
17. februar 2014 — Agenzia delle Entrate mod Nuova Invincibile**

(Sag C-82/14)

(2014/C 142/25)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte Suprema di Cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Agenzia delle Entrate

Sagsøgt: Nuova Invincibile

Præjudicielt spørgsmål

Er [en foranstaltning såsom den afgiftseftergivelse, der er fastsat i artikel 9, stk. 17, i lov nr. 289/2002 vedrørende tidsmæssigt fjerntliggende perioder, hvorefter der i et vist omfang skal ydes erstatning til personer, der rammes af naturkatastrofer], og som har betydning for det samlede beløb, der oppebæres (eller kan oppebæres) efter momsplæggelsen omfattet af det forbud, som er lagt til grund i dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol den 17. juli 2008 i sag C-132/06.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den
17. februar 2014 — CEZ Razpredelenie Bulgaria AD mod Komisia za zashtita ot diskriminatsia**

(Sag C-83/14)

(2014/C 142/26)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: CEZ Razpredelenie Bulgaria AD

Sagsøgt: Komisia za zashtita ot diskriminatsia

Procesdeltagere: Anelia Nikolova und Darzhavna komisia za energiyno i vodno regulirane

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal begrebet »etnisk oprindelse«, der anvendes i Rådets direktiv 2000/43/EF⁽¹⁾ af 29. juni 2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at det omfatter en kompakt gruppe af bulgarske statsborgere af romaoprindelse som beboerne i bydelen »Gizdova mahala« i byen Dupnitsa?
- 2) Finder begrebet »tilsvarende situation« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/43 anvendelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, hvor måleinstrumenterne i romabydele anbringes i seks til syv meters højde, mens de i andre bydele uden kompakt romabefolkning sædvanligvis anbringes i under to meters højde?
- 3) Skal artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/43 fortolkes således, at anbringelsen af måleinstrumenter i seks til syv meters højde i romabydele udgør en ringere behandling af befolkningen af romaoprindelse set i forhold til befolkningen af anden etnisk oprindelse?
- 4) Såfremt der er tale om en ringere behandling, skal den nævnte bestemmelse da fortolkes således, at denne behandling i forbindelse med de faktiske omstændigheder i hovedsagen helt eller delvist beror på den omstændighed, at den vedrører den etniske romabefolkning?
- 5) Er en national bestemmelse som § 1, nr. 7, i tillægsbestemmelserne til Zakon za zatschitita ot diskriminatsia (lov om beskyttelse mod forskelsbehandling, herefter »ZZD«), hvorefter enhver handling, adfærd eller undladelse, der direkte eller indirekte gør indgreb i legitime rettigheder eller interesser, er en »ugunstig behandling«, lovlig i henhold til direktiv 2000/43?
- 6) Finder begrebet »en tilsyneladende neutral praksis« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/43 anvendelse på CEZ Razpredelenie Bulgaria AD's praksis med at anbringe måleinstrumenter i seks til syv meters højde? Hvordan skal begrebet »tilsyneladende« fortolkes — således, at en praksis åbenbart er neutral, eller således, at den kun ved første øjekast forekommer neutral, dvs. øjensynlig er neutral?
- 7) Kan der kun antages at foreligge en indirekte forskelsbehandling som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/43, såfremt den neutrale praksis anbringer personer i en særligt ugunstig situation på grund af race eller etnisk oprindelse, eller er det tilstrækkeligt, at denne praksis alene udgør et indgreb over for personer af en bestemt etnisk oprindelse? Er en national bestemmelse som ZZD's artikel 4, stk. 3, hvorefter indirekte forskelsbehandling består i at anbringe en person i en ugunstigere situation på grund af de i stk. 1 nævnte kendetegn (herunder det etniske tilhørsforhold), i denne forbindelse lovlig i henhold til artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/43?
- 8) Hvordan skal begrebet »[stille] særlig ufordelagtigt« som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/43 fortolkes? Svarer dette begreb til begrebet »behandles ringere«, der anvendes i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/43, eller omfatter det kun særligt væsentlige, åbenbare og alvorlige tilfælde af forskelsbehandling? Udgør den i det foreliggende tilfælde beskrevne praksis en særligt ugunstig situation? Såfremt der ikke foreligger et særligt væsentligt, åbenbart og alvorligt tilfælde af hensættelse i en ugunstig situation, er dette så tilstrækkeligt til, at spørgsmålet om indirekte forskelsbehandling kan besvares benægtende (uden at det undersøges, om den pågældende praksis henset til opnåelse af et legitimt mål er begrundet, hensigtsmæssig og nødvendig)?
- 9) Er nationale bestemmelser som ZZD's artikel 4, stk. 2 og 3, hvorefter der kan antages at foreligge en direkte forskelsbehandling i tilfælde af en »ugunstigere behandling« og en indirekte forskelsbehandling i tilfælde af »hensættelse i en ugunstigere situation«, lovlige i henhold til artikel 2, stk. 2, litra a) og b), i direktiv 2000/43, uden at der ligesom i direktivet differentieres på grundlag af, hvor alvorlig den pågældende ringere behandling er?
- 10) Skal artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2000/43 fortolkes således, at den omhandlede praksis fra CEZ Razpredelenie Bulgaria AD's side er sagligt begrundet henset til varetagelsen af elektricitetsnettets sikkerhed og den korrekte registrering af elektricitetsforbruget? Er denne praksis også rimelig under hensyntagen til sagsøgtens forpligtelse til at give forbrugerne fri adgang til at se elmålerens stand? Er denne praksis nødvendig, når det fremgår af offentliggørelser i medierne, at der findes andre teknisk og finansielt tilgængelige metoder til varetagelse af måleinstrumenternes sikkerhed?

⁽¹⁾ EFT L 180, s. 22.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de lo Social n° 1 de Granada (Spanien) den 18. februar 2014 — Marta León Medialdea mod Ayuntamiento de Huetor Vega

(Sag C-86/14)

(2014/C 142/27)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de lo Social n° 1 de Granada

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Marta León Medialdea

Sagsøgt: Ayuntamiento de Huetor Vega

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en ikke-fastansat arbejdstager på ubegrænset tid, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i lovgivningen og i retspraksis, en person med tidsbegrænset ansættelse i henhold til definitionen i direktiv 1999/70/EF ⁽¹⁾?
- 2) Er det foreneligt med fællesskabsretten, når en national retsinstans fortolker og anvender de nationale regler således, at en offentlig myndighed, når der er tale om svingagtige tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i den offentlige sektor, som ændres til kontrakter om ikke-fast ansættelse på ubegrænset tid, ensidigt kan besætte eller nedlægge en stilling uden at yde arbejdstageren nogen godtgørelse, og uden at der foreskrives andre foranstaltninger med henblik på at begrænse misbrug af midlertidige kontrakter?
- 3) Ville den samme adfærd fra myndighedens side være forenelig med fællesskabsretten, hvis der i forbindelse med beslutningen om at besætte eller nedlægge stillingen blev ydet en godtgørelse svarende til den, der ydes, når midlertidige kontrakter, som er indgået lovligt, bringes til ophør?
- 4) Ville den samme adfærd fra myndighedens side være forenelig med fællesskabsretten, hvis der med henblik på at træffe beslutning om besættelse eller nedlæggelse af stillingen skulle iagttages de samme procedurer og grunde, som er gældende for afskedigelser på grund af objektive omstændigheder, herunder tildeling af en tilsvarende godtgørelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Corte Suprema di Cassazione (Italien) den 21. februar 2014 — A2A SpA mod Agenzia delle Entrate

(Sag C-89/14)

(2014/C 142/28)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte Suprema di Cassazione

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A2A SpA

Sagsøgt: Agenzia delle Entrate

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽¹⁾ samt artikel 9, 11 og 13 i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21. april 2004 om gennemførelse af den nævnte forordning⁽²⁾ fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som i forbindelse med tilbagesøgning af statsstøtte som følge af en beslutning fra Kommissionen, der blev meddelt den 7. juni 2002, fastsætter, at renterne beregnes efter bestemmelserne i kapitel V i den nævnte forordning nr. 794/2004 (og navnlig artikel 9 og 11), og dermed med anvendelse af en rentesats, der er baseret på ordningen med renters rente?

⁽¹⁾ EFT L 83, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004 af 21.4.2004 om gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EUT L 140, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Judecătoria Câmpulung (Rumænien) den 25. februar 2014 — Liliana Tudoran, Florin Iulian Tudoran og Ilie Tudoran mod SC Suport Colect SRL

(Sag C-92/14)

(2014/C 142/29)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Judecătoria Câmpulung

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Liliana Tudoran, Florin Iulian Tudoran og Ilie Tudoran

Sagsøgt: SC Suport Colect SRL

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder bestemmelserne i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF⁽²⁾ også anvendelse på en kreditaftale indgået den 5. oktober 2006, inden Rumæniens tiltrædelse af Den Europæiske Union, men som fortsat har virkning, eftersom dens bestemmelser er genstand for fuldbyrdelse på nuværende tidspunkt som følge af de senere overdragelser af den fordring, som støttes på aftalen?
- 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, skal kontraktvilkår såsom kontraktvilkåret om »låntagerens dækning af renter og afdrag«, som vedrører debitorens forsinkede betaling, og kontraktvilkåret om forøgelse af rentesatsen efter et år, efter udløbet af hvilket rentesatsen udgøres af den ved Banca Comercială Româneas sæde bekendtgjorde variable referencerentesats med et tillæg på 1,90 [procentpoint], da anses for urimelige i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler?
- 3) Er princippet om effektiv domstolsbeskyttelse af borgernes rettigheder i henhold til EU-retten som garanteret af artikel 47 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, til hinder for en national bestemmelse, såsom artikel 120 i lovdekret nr. 99 af december 2006 om kreditinstitutter og kapitalgrundlag, der tildeler en bankkreditaftale indgået ved privat dokument og uden fastlæggelse af muligheden for, at kontraktvilkårene i aftalen forhandles med debitoren, karakter af fuldbyrdesgrundlag, på baggrund af hvilket fogeden efter en summarisk kontrol og opnåelse af tilladelse til tvangsfuldbyrdelse inden for rammerne af en procedure, som ikke har karakter af et tvistemål, og hvor retten har en begrænset mulighed for at vurdere omfanget af fordringen, kan foretage tvangsfuldbyrdelse i debitorens aktiver?

- 4) Skal Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at direktivet er til hinder for, at en national bestemmelse, såsom artikel 372 ff. i den tidligere Cod de procedură civilă (den rumænske retsplejelov), tillader kreditoren at kræve opfyldelse af en ydelse, der følger af urimelige kontraktvilkår, ved at foretage fuldbyrdelse i det pantsatte aktiv i form af salg af fast ejendom på trods af forbrugers indsigelse, uden at en uafhængig retsinstant undersøger kontraktvilkårene?
- 5) Kan en national bestemmelse, såsom artikel 120 i lovdekret nr. 99 af december 2006 om kreditinstitutter og kapitalgrundlag, der tildeler en bankkreditaftale karakter af fuldbyrdelsesgrundlag, påvirke etableringsretten i henhold til artikel 49 TEUF og retten til fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til artikel 45 TEUF, idet den afskrækker Unionens borgere fra at etablere sig i en stat, hvor en bankaftale indgået af et privat institut har samme værdi som et fuldbyrdelsesgrundlag repræsenteret af en dom?
- 6) Såfremt de forudgående spørgsmål besvares bekræftende, kan den nationale ret da ex officio fastsætte, at et sådant grundlag, i kraft af hvilket der foretages tvangsfuldbyrdelse af en fordring, som støttes på en sådan aftale, er ikke-eksigibelt?

⁽¹⁾ EFT L 95, s. 29.

⁽²⁾ EUT L 133, s. 66.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kúria (Ungarn) den 27. februar 2014 — Flight Refund Ltd mod Deutsche Lufthansa AG

(Sag C-94/14)

(2014/C 142/30)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Flight Refund Ltd

Sagsøgt: Deutsche Lufthansa AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan et krav om kompensation i henhold til Montrealkonventionens artikel 19 forfølges inden for rammerne af en europæisk betalingspåkravsprocedure?
- 2) Når der er tale om et krav om kompensation i henhold til Montrealkonventionens artikel 19, skal den kompetence, der tillægges en notar, som kan sidestilles med en national ret, og som er kompetent til at udstede et europæisk betalingspåkrav, samt den retslige kompetence til at påkende en retssag, der er anlagt som følge af, at skyldneren har fremsat indsigelse, da fastlægges i henhold til kompetencebestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure ⁽¹⁾ (herefter »forordning nr. 1896/2006«), Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ⁽²⁾ (herefter »forordning nr. 44/2001«) og/eller konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, indgået i Montreal den 28. maj 1999 (herefter »Montrealkonventionen«)? Hvilket forhold består der mellem disse forskrifter?
- 3) Såfremt Montrealkonventionens kompetencebestemmelser skal tillægges forrang, har fordringshaveren da også i de tilfælde, hvor der ikke foreligger supplerende tilknytningsled, en fakultativ mulighed for at forfølge sit krav for en ret på en medlemsstats område, eller skal den ret, for hvilken den pågældende fremsætter sit krav, være stedligt kompetent i henhold til procedurebestemmelserne i den medlemsstat på hvis område retten er beliggende?

Hvilken fortolkning skal der anlægges af den fakultative kompetencebestemmelse i Montrealkonventionen, der indeholder en henvisning til retten på det sted, hvor luftfartsselskabet har det kontor, som afsluttede kontrakten?

- 4) Kan et europæisk betalingspåkrav, der er udstedt i strid med forordningens formål eller af en myndighed, der ikke er sagligt kompetent, gøres til gestand for en prøvelse af egen drift? Skal en ret af egen drift eller efter anmodning henlægge en sag, der anlægges som følge af en indsigelse, såfremt retten ikke er kompetent?
- 5) Såfremt de ungarske retter er kompetente til at behandle en retssag, skal de nationale procedurebestemmelser da fortolkes i overensstemmelse med EU-retten og Montrealkonventionen således, at der nødvendigvis skal udpeges mindst én ret, der er forpligtet til at behandle den retssag, der er anlagt som følge af en indsigelse, også selv om der ikke foreligger andre tilknytningsled?

⁽¹⁾ EUT L 399, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 12, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af tribunal de grande instance de Nîmes (Frankrig) den 28. februar 2014 — Jean-Claude Van Hove mod CNP Assurance SA

(Sag C-96/14)

(2014/C 142/31)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de grande instance de Nîmes

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Jean-Claude Van Hove

Sagsøgt: CNP Assurance SA

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler ⁽¹⁾ fortolkes således, at begrebet klausul, der omfatter definitionen af aftalens hovedgenstand som omhandlet i denne bestemmelse, omfatter en klausul i en forsikringsaftale om garanti for overtagelse af forfaldne afdrag til långiveren i tilfælde af låntagerens fuldstændige uarbejdsdygtighed, som forhindrer den forsikrede i at være omfattet af denne garanti, hvis han er erklæret egnet til at udøve ulønnet beskæftigelse?

⁽¹⁾ EFT L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Gyulai Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Ungarn) den 3. marts 2014 — SMK Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága og Nemzeti Adó- és Vámhivatal

(Sag C-97/14)

(2014/C 142/32)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Gyulai Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: SMK Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága og Nemzeti Adó- és Vámhivatal

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal momsdirektivets ⁽¹⁾ artikel 55, der var i kraft indtil den 1. januar 2010, fortolkes således, at den kun omhandler de afgiftspligtige modtagere af tjenesteydelser, som ikke har, eller ikke er forpligtet til at have, et momsregistreringsnummer i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne faktisk udføres?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er det da udelukkende momsdirektivets artikel 52, der finder anvendelse med henblik på at fastlægge leveringsstedet for ydelserne?
- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal momsdirektivets artikel 55, der var i kraft indtil den 1. januar 2010, da fortolkes således, at det, når en afgiftspligtig, der modtager tjenesteydelser i henhold til en kontrakt, har, eller bør have, et momsregistreringsnummer i mere end en medlemsstat, udelukkende er tjenesteydelsesmodtagerens valg, der fastlægger, under hvilket skatteregistreringsnummer tjenesteydelserne modtages (herunder tilfælde, hvor den afgiftspligtige modtager af tjenesteydelserne anses for at have sit hjemsted i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne faktisk udføres, men også har et momsregistreringsnummer i en anden medlemsstat)?
- 4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares med, at tjenesteydelsesmodtageren har en ubegrænset valgmulighed, skal momsdirektivets artikel 55 da fortolkes således, at:
 - tjenesteydelsen frem til den 31. december 2009 kan anses for at være udført under det momsregistreringsnummer, som modtageren har angivet, såfremt denne ligeledes er en afgiftspligtig, der er registreret (etableret) i en anden medlemsstat, og såfremt varerne forsendes eller transporteres til et andet sted end den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne faktisk er blevet udført?
 - det har betydning for fastlæggelsen af leveringsstedet for tjenesteydelserne, at modtageren heraf er en afgiftspligtig, der er etableret i en anden medlemsstat, som har leveret færdige varer til en mellemmand, når den afgiftspligtige har sendt eller transporteret dem til en anden medlemsstat end den, hvor tjenesteydelsen er blevet udført, og når mellemmanden for sin del har videresolgt varerne i en tredje EU-medlemsstat, uden at tjenesteydelsesmodtageren, der er omfattet af kontrakten, derefter videresender de færdige varer til dér, hvor modtageren er etableret?
- 5) Såfremt tjenesteydelsesmodtageren ikke har en ubegrænset valgmulighed, har følgende da betydning for, om momsdirektivet artikel 55, der var i kraft indtil den 1. januar, finder anvendelse:
 - omstændigheder, under hvilke modtageren af visse arbejder, der udføres på varer, har behov for passende råmaterialer og stiller dem til rådighed for den person, der udfører arbejdet
 - fra hvilken medlemsstat eller under hvilket skatteregistreringsnummer den afgiftspligtige modtager af tjenesteydelserne sælger de færdige varer, som er resultatet af disse arbejder
 - den omstændighed — som det er tilfældet i hovedsagen — at de færdige varer, som er resultatet af sådanne arbejder, er genstand for flere salg i en kæde af transaktioner inden for det land, hvor arbejderne er blevet udført, og at varerne transporteres direkte fra dette land til den endelige køber?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT L 347, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Fővárosi Törvényszék (Ungarn) den 3. marts 2014
— Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. y otros mod Magyar Állam**

(Sag C-98/14)

(2014/C 142/33)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Fővárosi Törvényszék

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft., Lixus Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Projekt Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Invest Szerencsejáték Szervező Kft., Megapolis Terminal Szolgáltató Kft.

Sagsøgt: Magyar Állam

Præjudicielle spørgsmål

Spørgsmål vedrørende de i 2011 gennemførte ændringer [Ley XXXIV de 1991, sobre la organización de los juegos de azar, herefter »af lov om hasardspil«], hvorefter spilleafgiften forhøjes:

1. Er artikel 56 TEUF forenelig med en ikke-diskriminerende ordning i en medlemsstat, hvorefter der på én gang og uden nogen tilpasningsperiode foretages en femdobling af den tidligere direkte afgift af spilleautomater, der drives i spillehaller — den såkaldte spilleafgift — og endvidere indføres en procentafgift på spil, der indebærer en begrænsning af de aktiviteter, som tilbydes af udbydere af hasardspil, som driver spillehaller?
2. Kan artikel 34 TEUF fortolkes således, at bestemmelsens anvendelsesområde omfatter en ikke-diskriminerende ordning i en medlemsstat, hvorefter der på én gang og uden nogen tilpasningsperiode foretages en femdobling af den tidligere direkte afgift af spilleautomater, der drives i spillehaller — den såkaldte spilleafgift — og endvidere indføres en procentafgift af spil, hvorved importen fra Den Europæiske Union til Ungarn af spilleautomater begrænses?
3. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, kan en medlemsstat da alene påberåbe sig en regulering af budgetstillingen ved anvendelsen af artikel 36 TEUF, artikel 52, stk. 1, TEUF og artikel 61 TEUF, eller [at der foreligger] tvingende almene hensyn?
4. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, er det da nødvendigt at tage hensyn til de generelle retsprincipper, herunder at iagttage artikel 6, stk. 3, TEU vedrørende medlemsstaters indførelse af restriktioner samt indrømmelse af en tilpasningsperiode med hensyn til den pågældende afgiftsbestemmelse?
5. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal dommen i sagen Brasserie du Pêcheur og Factortame [dom af 5.3.1996, forenede sager C-46/93 og C-48/93] da fortolkes således, at tilsidesættelsen af artikel 34 TEUF og/eller artikel 56 TEUF kan lægges til grund for medlemsstatens erstatningsansvar, eftersom disse bestemmelser — som følge af deres direkte virkning — tillægger borgerne i medlemsstaterne rettigheder?
6. Kan direktiv 98/34/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at en afgiftsbestemmelse i en medlemsstat, som på én gang femdobler den direkte spilleafgift af spilleautomater, som er opstillet i spillehaller, og hvorefter der endvidere indføres en procentafgift, udgør en »teknisk forskrift, som faktisk skal overholdes«?
7. Såfremt det sjette spørgsmål besvares bekræftende, kan borgerne i en medlemsstat da gøre gældende over for den pågældende medlemsstat, at denne har tilsidesat artikel 8, stk. 1, og/eller artikel 9, stk. 1, i direktiv 98/34/EF ved en undladelse, som kan lægges til grund for et erstatningsansvar, [dvs.] har det pågældende direktiv til formål at tillægge individuelle rettigheder? Hvilke aspekter skal den nationale ret foretage en afvejning af med henblik på at afgøre, om den sagsøgte har begået en tilstrækkeligt kvalificeret krænkelse, og hvilken type erstatningskrav medfører en sådan krænkelse?

Spørgsmål vedrørende den i 2012 foretagne ændring af lov om hasardspil, hvorefter der nedlægges forbud mod drift af spilleautomater i spillehaller (idet den alene tillades i spillekasinoer):

1. Er artikel 56 TEUF forenelig med en ikke-diskriminerende ordning i en medlemsstat, hvorefter det med umiddelbar virkning forbydes at drive spilleautomater i spillehaller, uden at de berørte udbydere af hasardspil indrømmes en passende overgangs- eller tilpasningsperiode eller ydes en passende kompensation, og der samtidig hermed indføres et monopopol på driften af spilleautomater til fordel for spillekasinoer?
2. Kan artikel 34 TEUF fortolkes således, at bestemmelsen ligeledes skal finde anvendelse på og have afgørende betydning i tilfælde, hvor en medlemsstat vedtager en ikke-diskriminerende ordning, hvorefter det ganske vist ikke direkte forbydes at indføre spilleautomater fra Den Europæiske Unions område, men der imidlertid indføres en begrænsning af eller et forbud mod den effektive anvendelse og drift af sådanne automater med henblik på hasardspil, uden at de berørte udbydere af hasardspil, som udøver denne form for virksomhed, indrømmes en overgangs- eller tilpasningsperiode eller ydes en godtgørelse?
3. Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, hvilke kriterier skal den nationale ret da tage i betragtning i forbindelse med bedømmelsen af, om restriktionen har været nødvendig, passende og forholdsmæssig ved anvendelsen af artikel 36 TEUF, artikel 52, stk. 1, TEUF og artikel 61 TEUF, eller [om der foreligger] tvingende almene hensyn?

4. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, er det da nødvendigt at tage hensyn til de generelle retsprincipper, herunder at iagttage artikel 6, stk. 3, TEU vedrørende medlemsstaters indførelse af forbud samt indrømmelse af en tilpasningsperiode? Skal der i forbindelse med den restriktion, der indføres i den foreliggende sag, tages hensyn til de grundlæggende rettigheder, som f.eks. ejendomsretten og forbuddet mod at fratage nogen sin ejendom uden godtgørelse, og i bekræftende fald hvordan?
5. Såfremt det første og/eller det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal dommen i sagen *Brasserie du Pêcheur og Factortame* [dom af 5.3.1996, forenede sager C-46/93 og C-48/93] da fortolkes således, at tilsidesættelsen af artikel 34 TEUF og/eller artikel 56 TEUF kan lægges til grund for medlemsstatens erstatningsansvar, eftersom disse bestemmelser — som følge af deres direkte virkning — tillægger borgerne i medlemsstaterne rettigheder?
6. Kan direktiv 98/34/EF fortolkes således, at det skal anses for et »andet krav«, når en lovbestemmelse i en medlemsstat — ved at begrænse driften af spilleautomater til spillekasinoer — indebærer et forbud mod driften heraf i spillehaller?
7. Såfremt det sjette spørgsmål besvares bekræftende, kan borgerne i en medlemsstat da gøre gældende over for den pågældende medlemsstat, at denne har tilsidesat artikel 8, stk. 1, og/eller artikel 9, stk. 1, i direktiv 98/34/EF ved en undladelse, som kan lægges til grund for et erstatningsansvar? Hvilke aspekter skal den nationale ret afveje med henblik på at afgøre, om den sagsøgte har begået en tilstrækkeligt kvalificeret krænkelse, og hvilken type erstatningskrav medfører en sådan krænkelse?
8. Finder det fællesskabsretlige princip om, at medlemsstaterne er pligtige at yde deres borgere erstatning for den skade, der følger af en tilsidesættelse af fællesskabsretten, som kan tilskrives medlemsstaterne, ligeledes anvendelse, når medlemsstaten har suverænitet på det område, som den vedtagne bestemmelse omhandler? Kan de grundlæggende rettigheder og de generelle retsprincipper, der følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, ligeledes anvendes som rettesnor i dette tilfælde?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22.6.1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester (EFT L 204 s. 37).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litauen) den 4. marts 2014 — Bronius Jakutis og Kretingalės kooperatinė ŽŪB mod Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos og Lietuvos valstybė

(Sag C-103/14)

(2014/C 142/34)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bronius Jakutis and Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Sagsøgt: Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos og Lietuvos valstybė

Procesdeltagere: Lietuvos Respublikos Vyriausybė og Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

Præjudicielle spørgsmål

- 1) For så vidt angår vurdering i medfør af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 73/2009 (¹), anvendt i sammenhæng med artikel 7 og 121, af niveauet for direkte betalinger i de gamle og nye EU medlemsstater:
 - a. Skal artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 73/2009, anvendt i sammenhæng med artikel 10, stk. 1, og 121 fortolkes således, at niveauet for direkte betalinger i 2012 for de gamle medlemsstater, på over 5 000 EUR, er 90%?
 - b. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, betyder det da, at niveauet for direkte betalinger i de nye og gamle EU medlemsstater ikke har udlignet sig på basis af indholdet af og formålene med artikel 10, stk. 1, og artikel 121 i forordning nr. 73/2009?

- c. Er sidste led i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 73/2009 idet der tages hensyn til eventuelle nedsættelser i henhold til artikel 7, stk. 1^a) og Kommissionens arbejdsdokument DS/2011/14/REV 2, hvori et andet grundlag for direkte betalinger er nedfældet med henblik på sammenligning — i de nye EU medlemsstater er niveauet for direkte betalinger vurderet uden anvendelsen af graduering (90% i overensstemmelse med artikel 121), mens i de gamle EU medlemsstater er der blevet anvendt graduering (100% minus 10% i overensstemmelse med artikel 7, stk. 1 — i strid med tiltrædelsesakten og EU-retlige principper, eksempelvis principperne for beskyttelsen af berettigede forventninger, god forvaltningsskik, fair konkurrence og ikke-diskrimination, såvel som med målet om fælles landbrugspolitik, som er nedfældet i artikel 39 TEUF?
- 2) For så vidt angår uforeneligheden af artikel 10, stk. 1, og sidste led i sidste afsnit af artikel 132, stk. 2, i forordning nr. 73/2009, og den Europæiske Unions midler, der er vedtaget på basis heraf, med tiltrædelsesakten og EU principper:
- a. Er sidste led af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 73/2009 («idet der tages hensyn til eventuelle nedsættelser i henhold til artikel 7, stk. 1^a) og sidste led af sidste afsnit af artikel 132, stk. 2, («... under hensyntagen, fra 2012, til anvendelsen af artikel 7, stk. 1, sammenholdt med artikel 10^a»), såvel som Kommissionens arbejdsdokument DS/2011/14/REV 2 og Kommissionens gennemførelsesbeslutning C(2012) 4391 endelig, som blev vedtaget på dette grundlag, i modsætning til tiltrædelsesakten, som ikke foreskriver graduering af direkte betalinger og nedsættelsen af supplerende nationale direkte betalinger i de nye EU medlemsstater og/eller året, hvori udligning af direkte betalinger i de nye og gamle EU medlemsstater forventes?
- b. Er artikel 10, stk. 1, og det sidste afsnit af artikel 132, stk. 2, i forordning nr. 73/2009, såvel som Kommissionens arbejdsdokument DS/2011/14/REV 2 og Kommissionens gennemførelsesbeslutning C(2012) 4391 endelig, for så vidt, i overensstemmelse med deres indhold og formål, graduering af direkte betalinger og nedsættelse af supplerende direkte betalinger foretages i 2012 i de nye EU medlemsstater, som modtager betragteligt mindre støtte end de gamle EU medlemsstater, i strid med EU-retlige principper, eksempelvis principperne om beskyttelsen af berettigede forventninger, fair konkurrence og ikke-diskrimination, så vel som til målet om fælles landbrugspolitik, som er nedfældet i artikel 39 TEUF, i særdeleshed målet om at øge landbrugsmæssig produktivitet?
- c. Indebærer ændringen af det sidste afsnit af artikel 132, stk. 2, i forordning nr. 73/2009 («under hensyntagen til fra 2012 anvendelsen af artikel 7 i sammenhæng med artikel 10^a) som blev gennemført under ændringsproceduren (EUT 2010 L 43, s. 7) (en ændring, hvorved en ændring af ikke-teknisk art blev gennemført, og indholdet af bestemmelsen blev fundamentalt ændret, idet det blev nedfældet, at udligningen af direkte betalinger i de nye og gamle medlemsstater blev forventet i 2012), en krænkelse af EU-retlige principper, eksempelvis principperne om beskyttelsen af berettigede forventninger, retssikkerhed, god forvaltningsskik og ikke-diskrimination?
- d. Betyder ordet »dydis« [»niveau«], der anvendes i bestemmelsen i tiltrædelsesakten det samme som ordet »lygis« [»niveau«] i det sidste afsnit i artikel 132, stk. 2, i forordning nr. 73/2009?
- 3) Er Kommissionens gennemførelsesbeslutning og Kommissionens arbejdsdokument DS/2011/14/REV 2, der ikke blev offentliggjort EU Tidende, og som ikke angiver passende årsager (de blev vedtaget udelukkende ud fra antagelsen om, at niveauet for direkte betalinger i de nye og gamle EU medlemsstater i 2012 ville blive udlignet) i strid med tiltrædelsesakten og EU-retlige principper, eksempelvis princippet om retssikkerhed, beskyttelsen af berettigede forventninger og god forvaltningsskik? I så fald skal artikel 1, stk. 4, i Kommissionens gennemførelsesbeslutning da annulleres som stridende imod forordning nr. 73/2009 og tiltrædelsesakten?

¹⁾ Rådets forordning (EF) n r. 73/2009 af 19.1.2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005, (EF) nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003 (EUT 2009 L 30, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 6. marts 2014 — FCD — Fédération des entreprises du commerce et de la distribution og FMB — Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison mod Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie

(Sag C-106/14)

(2014/C 142/35)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FCD — Fédération des entreprises du commerce et de la distribution og FMB — Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison

Sagsøgt: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie

Præjudicielt spørgsmål

Når en »artikel« som omhandlet i forordning nr. 1907/2006 (Reach)⁽¹⁾ er sammensat af flere elementer, der hver især opfylder definitionen af »artikel« i nævnte forordning, finder de forpligtelser, der følger af forordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 33, da kun anvendelse på den samlede artikel eller på hvert enkelt element, der opfylder definitionen af »artikel«?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18.12.2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF (EUT L 396, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven Administrativen Sad (Bulgarien) den 7. marts 2014 — GST — Sarviz AG Germania mod Direktor

(Sag C-111/14)

(2014/C 142/36)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven Administrativen Sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: GST — Sarviz AG Germania

Sagsøgt: Direktor na direktsia »Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika« Plovdiv pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 193 i direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at momsens udelukkende påhviler enten af den afgiftspligtige person, som foretager en afgiftspligtig levering af varer eller ydelser, eller den person, som varerne eller ydelserne leveres til, hvis den afgiftspligtige levering af varer eller ydelser foretages af en afgiftspligtig, som ikke er etableret i den medlemsstat, hvor momsen skal betales, såfremt den pågældende medlemsstat foreskriver dette, men ikke påhviler begge personer samtidig?

- 2) Hvis det antages, at momsen kun påhviler af en af de to personer, nemlig enten af leverandøren/tjenesteyderen eller af erhververen/modtageren, hvis dette er fastsat i den pågældende medlemsstat, skal reglen i direktivets artikel 194 da også følges i de tilfælde, hvor modtageren af tjenesteydelserne fejlagtigt har anvendt ordningen om omvendt betalingspligt, fordi han antog, at tjenesteyderen ikke havde et fast forretningssted i afgiftsmæssig forstand på Republikken Bulgariens område, men tjenesteyderen imidlertid havde etableret et fast forretningssted med henblik på de udførte tjenesteydelser?
- 3) Skal princippet om afgiftsneutralitet, som har grundlæggende betydning for etableringen af det fælles merværdiafgiftssystem og dets funktion, fortolkes således, at det tillader en afgiftskontrolpraksis som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter momsen, selv om modtageren af tjenesteydelsen har anvendt ordningen om omvendt betalingspligt, på ny også faktureres hos tjenesteyderen, når man tager hensyn til, at modtageren allerede har faktureret momsen for tjenesteydelsen, der ikke er nogen risiko for afgiftsindtægterne, og berigtigelsesbestemmelserne for afgiftsdokumenterne i den nationale lovgivning ikke kan anvendes?
- 4) Skal princippet om afgiftsneutralitet fortolkes således, at det ikke tillader, at skattemyndighederne på grundlag af en national bestemmelse nægter leverandøren af en tjenesteydelse, for hvilken modtageren har faktureret momsen i henhold til ZDDS' artikel 82, stk. 2, tilbagebetaling af den flere gange fakturerede moms, når skattemyndighederne har nægtet modtageren ret til at fradrage den flere gange fakturerede moms med den begrundelse, at det pågældende afgiftsdokument ikke foreligger, men berigtigelsesbestemmelsen i den nationale lovgivning imidlertid ikke længere kan anvendes, fordi der foreligger en endelig afgiftskontrolafgørelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EFT 347, s. 1).

RETTEN

Rettens dom af 20. marts 2014 — *Faci* mod Kommissionen

(Sag T-46/10) ⁽¹⁾

(Konkurrence — karteller — det europæiske marked for ESBO/ester-varmestabilisatorer — beslutning, der fastslår en overtrædelse af artikel 81 EF og EØS-aftalens artikel 53 — fastsættelse af priserne, opdeling af markederne og kunderne og udveksling af følsomme forretningsoplysninger — bevis for en af delene af overtrædelsen — bøder — ligebehandling — god forvaltning — rimelig frist — proportionalitet)

(2014/C 142/37)

Processprog: engelsk

Parter,

Sagsøger: *Faci* SpA (Milano, Italien) (ved advokat S. Piccardo, solicitor S. Crosby og advokat S. Santoro)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (først ved K. Mojzesowicz, F. Ronkes Agerbeek og J. Bourke, derefter ved F. Ronkes Agerbeek, J. Bourke og F. Castilla Contreras og endelig ved F. Ronkes Agerbeek, F. Castilla Contreras og R. Sauer, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2009) 8682 endelig af 11. november 2009 om en procedure i henhold til artikel 81 [EF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/38 589 — Varmestabilisatorer), eller subsidiært påstand om annullation eller nedsættelse af den bøde, der er pålagt sagsøgeren.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) *Faci* SpA betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 100 af 17.4.2010.

Rettens dom af 20. marts 2014 — *Reagens* mod Kommissionen

(Sag T-181/10) ⁽¹⁾

(Aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende anmodninger om hensyntagen til visse virksomheder manglende betalingsevne i forbindelse med en procedure vedrørende karteller — aktindsigt afslået — undtagelse vedrørende beskyttelse af en tredjeparts forretningsmæssige interesser — undtagelse vedrørende beskyttelsen af formålet med inspektioner, undersøgelser og revision — tungtvejende offentlig interesse — forpligtelse til at foretage en konkret og individuel undersøgelse — en parts aktindsigt)

(2014/C 142/38)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: *Reagens* SpA (San Giorgio di Piano, Italien) (først ved solicitor B. O'Connor, advokaterne L. Toffoletti, E. De Giorgi og D. Gullo, dernæst ved B. O'Connor, L. Toffoletti og E. Di Giorgi)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (først ved P. Costa de Oliveira og J. Bourke, dernæst ved P. Costa de Oliveira og F. Ronkes Agerbeek, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af Kommissionens beslutning Gestdem 2009/5134 af 23. februar 2010, hvorved der blev givet sagsøgeren afslag på aktindsigt i visse dokumenter i sag COMP/38589 — Varmestabilisatorer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2011 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EUT L 145, s. 43).

Konklusion

- 1) Kommissionens beslutning Gestdem 2009/5134 af 23. februar 2010, hvorved der blev givet Reagens SpA afslag på aktindsigt i visse dokumenter i sag COMP/38589 — Varmestabilisatorer, i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2011 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter annulleres for så vidt som der herved blev givet afslag på aktindsigt i de ikke-fortrolige versioner af selskabernes anmodninger og på Europa-Kommissionens første spørgeskema.
- 2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.
- 3) Reagens SpA bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Kommissionens omkostninger.
- 4) Kommissionen bærer halvdelen af sine egne omkostninger og betaler halvdelen af Reagens' omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 179 af 3.7.2010.

Rettens dom af 21. marts 2014 — Yusef mod Kommissionen

(Sag T-306/10) ⁽¹⁾

(Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for personer og enheder med tilknytning til Usama bin Laden, Al-Qaida-organisationen og Taliban — forordning (EF) nr. 881/2002 — indefrysning af midler og økonomiske ressourcer tilhørende en person, efter at den pågældende er optaget på en liste opstillet af et organ under De Forenede Nationer — sanktionskomité — efterfølgende optagelse i bilag I til forordning (EF) nr. 881/2002 — Kommissionens afslag på at slette denne optagelse — passivitetssøgsmål — grundlæggende rettigheder — retten til at blive hørt, retten til en effektiv domstolsprøvelse og retten til respekt for ejendomsretten)

(2014/C 142/39)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Hani El Sayyed Elsebai Yusef (London, Det Forenede Kongerige) (først ved barrister E. Grieves og solicitor H. Miller, derefter ved E. Grieves og H. Miller, P. Moser, QC, og solicitor R. Graham)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved E. Paasivirta, M. Konstantinidis og T. Scharf, som befuldmægtigede)

Intervenient til støtte for sagsøgte: Rådet for Den Europæiske Union (først ved E. Finnegan og R. Szostak, derefter ved E. Finnegan, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om, at det i medfør af artikel 265 TEUF fastslås, at Europa-Kommissionen ulovligt har undladt at trække Kommissionens forordning (EF) nr. 1629/2005 af 5. oktober 2005 om 54. ændring af Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al Qaida-organisationen og Taliban, og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001 (EUT L 260, s. 9) tilbage, for så vidt som denne retsakt vedrører sagsøgeren

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EUF-traktaten og Rådets forordning (EF) nr. 881/2002 af 27. maj 2002 om indførelse af visse specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder, der har tilknytning til Usama bin Laden, Al Qaida-organisationen og Taliban samt om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 467/2001, idet den har undladt at afhjælpe de proceduremangler og grundlæggende uregelmæssigheder, som indefrysningen af Hani El Sayyed Elsebai Yusefs midler er behæftet med.
- 2) I øvrigt frifindes Europa-Kommissionen.
- 3) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler derudover de af Hani El Sayyed Elsebai Yusef afholdte omkostninger samt den af Rettens kasse forskudsvis udbetalte retshjælp.
- 4) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 260 af 25.9.2010.

Retten dom af 25. marts 2014 — Deutsche Bank mod KHIM (Leistung aus Leidenschaft)

(Sag T-539/11) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket *Leistung aus Leidenschaft* — varemærke bestående af et reklameslogan — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — ligebehandling — begrundelsespligt — beviser fremlagt for første gang for Retten)

(2014/C 142/40)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Deutsche Bank AG (Frankfurt-am-Main, Tyskland) (ved advokaterne R. Lange, T. Götting og G. Hild)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved G. Schneider, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 3. august 2011 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 188/2011-4) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegnet *Leistung aus Leidenschaft* som EF-varemærke

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Deutsche Bank AG betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 13 af 14.1.2012.

Retten dom af 25. marts 2014 — Deutsche Bank mod KHIM (Passion to Perform)(Sag T-291/12) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret — ordmærket Passion to Perform — varemærke bestående af et reklameslogan — absolut registreringshindring — manglende fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — ligebehandling)

(2014/C 142/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Deutsche Bank AG (Frankfurt am Main, Tyskland) (ved advokaterne R. Lange, T. Götting og G. Hild)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved I. Harrington, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 24. april 2012 af Fjerde Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 2233/2011-4) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegnet Passion to Perform som EF-varemærke

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Deutsche Bank AG betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 273 af 8.9.2012.

Retten dom af 26. marts 2014 — Still mod KHIM (Fleet Data Services)(Forenede sager T-534/12 og T-535/12) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — EF-varemærkeansøgning om figurmærkerne Fleet Data Services og Truck Data Services — absolut registreringshindring — beskrivende karakter — manglende fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b) og c), i forordning (EF) nr. 207/2009 — retten til at blive hørt — artikel 75, andet punktum, i forordning nr. 207/2009)

(2014/C 142/42)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Still GmbH (Hamburg, Tyskland) (ved advokat S. Waller)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved A. Poch, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

To afgørelser truffet den 10. september 2012 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sagerne R 130/2012-1 og R 4/2012-1) vedrørende ansøgning om registrering af dels figurtegnet Fleet Data Services, dels figurtegnet Truck Data Services som EF-varemærker

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Still GmbH betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 32 af 2.2.2013.

Rettens dom af 21. marts 2014 — FTI Touristik mod KHIM (BigXtra)

(Sag T-81/13) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — ansøgning om EF-ordmærket BigXtra — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2014/C 142/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: FTI Touristik GmbH (München, Tyskland) (ved advokat A. Parr)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved A. Pohlmann, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 29. november 2012 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 2521/2011-1) vedrørende en ansøgning om registrering af ordtegn BigXtra som EF-varemærke

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) FTI Touristik GmbH betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 108 af 13.4.2013.

Rettens kendelse af 5. marts 2013 — Chrysamed Vertrieb mod KHIM — Chrysal International (Chrysamed)

(Sag T-46/12) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — indsigelsessag — tilbagesøgning af registreringsansøgningen — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse)

(2014/C 142/44)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Chrysamed Vertrieb GmbH (Salzbourg, Østrig) (først ved advokat T. Schneider, derefter ved advokat M. Koch og endelig ved advokat I. Rungg)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (ved G. Schneider, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten: Chrysal International BV (Naarden, Nederlandene) (ved advokaterne A. Killan, M. Marell og M. Senftleben)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 22. november 2011 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 64/2011) vedrørende en indsigelsessag mellem Chrysal International BV og Chrysamed Vertrieb GmbH.

Konklusion

- 1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.
- 2) Chrysamed Vertrieb GmbH betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 98 af 31.3.2012.

Rettens kendelse af 3. februar 2014 — Imax mod KHIM — Himax Technologies (IMAX)

(Sag T-198/13) ⁽¹⁾

(EF-varemærker — indsigelse — tilbagetagelse af indsigelsen — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse)

(2014/C 142/45)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Imax Corporation (Mississauga, Canada) (ved advokat V. von Bomhard og solicitor K. Hughes)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (ved L. Rampini, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret: Himax Technologies, Inc. (Hsinhua, Taiwan)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 23. januar 2013 af Femte Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 740/2012-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Himax Technologies, Inc. og Imax Corporation

Konklusion

- 1) Det er uforholdsmæssigt at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Hver part bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 171 af 15.6.2014.

Sag anlagt den 27. januar 2014 — BR IP Holder mod KHIM — Greyleg Investments (HOKEY POKEY)

(Sag T-62/14)

(2014/C 142/46)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: BR IP Holder LLC (Canton, De Forenede Stater) (ved advokat F. Traub og solicitor C. Rohsler)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Greyleg Investments Ltd (Baltonsborough, Det Forende Kongerige)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 22. november 2013 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 1091/2012-4) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Greyleg Investments Ltd

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »HOKEY POKEY« for »konfekturvarer« i klasse 30 — EF-varemærkeansøgning nr. 9 275 678

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: BR IP Holder LLC

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Ældre ikke-registreret varemærke »HOKEY POKEY«, som hævdes at være i brug i Det Forende Kongerige for »konfekturvarer, nemlig is«

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afviste indsigelsen i sin helhed

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af EF-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 4.

Sag anlagt den 14. februar 2014 — Société Générale mod Kommissionen

(Sag T-98/14)

(2014/C 142/47)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Société Générale SA (Paris, Frankrig) (ved advokaterne P. Zelenko, J. Marthan og D. Kupka)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Artikel 2, litra c), i Europa-Kommissionens afgørelse K(2013) 8512 endelig af 4. december 2013 i EIRD-sagen, annulleres, for så vidt som den pålægger Société Générale en bøde.
- Størrelsen af den bøde, der er pålagt Société Générale ved denne afgørelse, nedsættes til et passende beløb.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat tre anbringender.

1. Det første anbringende om, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved fastlæggelsen af metoden for beregning af værdien af afsætningen, eftersom de værdier, der blev anvendt i den anfægtede afgørelse på grundlag af denne metode, ikke afspejler de respektive stillinger for de banker, som er genstand for den anfægtede afgørelse, på det af overtrædelsen berørte marked i overtrædelsesperioden (første led). Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen dermed har tilsidesat sin forpligtelse til at udvise omhu (andet led) og handlet i strid med princippet om ligebehandling (tredje led) og om beskyttelse af den berettigede forventning (fjerde led).

2. Det andet anbringende om en manglende begrundelse med hensyn til valget af den metode, som Kommissionen anvendte med henblik på at beregne værdien af afsætningen for de banker, som er genstand for den anfægtede afgørelse.
3. Tredje anbringende om, at Retten skal udøve sin fulde prøvelsesret med henblik på at nedsætte sagsøgerens bøde til et passende beløb, som afspejler de respektive stillinger på det af overtrædelsen berørte marked for de banker, som er genstand for den anfægtede afgørelse.

Sag anlagt den 14. februar 2014 — Universal Utility International mod KHIM (Greenworld)

(Sag T-106/14)

(2014/C 142/48)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Universal Utility International GmbH & Co. KG (Kaarst, Tyskland) (ved advokat J. Mietzel)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 13. december 2013 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 1658/2013-4 annulleres.
- Subsidiært annulleres den anfægtede beslutning, for så vidt som den har stadfæstet afslaget på ansøgningen vedrørende de i klasse 35 og 39 ansøgte tjenesteydelser.
- Mest subsidiært annulleres den anfægtede beslutning, for så vidt som den har stadfæstet afslaget på ansøgningen vedrørende de i klasse 35 ansøgte tjenesteydelser.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne forbundet med klagesagens behandling.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket Greenworld for varer og tjenesteydelser i klasse 4, 35 og 39 — EF-varemærkeregistriering nr. 11 616 588

Undersøgerens afgørelse: Afslag på registrering

Appelkammerets afgørelse: Klagen ikke taget til følge

Søgsmålsgrunde:

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94.
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94.

Sag anlagt den 17. februar 2014 — Burazer m.fl. mod Den Europæiske Union

(Sag T-108/14)

(2014/C 142/49)

Processprog: kroatisk

Parter

Sagsøgere: Drago Burazer (Zagreb, Kroatien), Nikolina Nežić (Zagreb), Blaženka Bošnjak (Sv. Ivan Zelina, Kroatien), Bosiljka Grbašić (Križevci, Kroatien), Tea Tončić (Pula, Kroatien), Milica Bijelić (Dubrovnik, Kroatien) og Marijana Kruhoberec (Varaždin, Kroatien) (ved advokat Mato Krmek)

Sagsøgt: Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Den Europæiske Union tilpligtes at udbetale erstatning til sagsøgerne for det tab, der er forårsaget af Europa-Kommissionens manglende overholdelse af forpligtelsen til at føre tilsyn med gennemførelsen af traktaten om Republikken Kroatiens tiltrædelse til Den Europæiske Union, som påhviler den i medfør af tiltrædelsesaktens artikel 36 (bilag VII, punkt 1), hvad angår indførelsen af erhvervet som foged i Republikken Kroatiens retsorden.
- Afgørelsen om påstandens størrelse udsættes, indtil dommen i nærværende sag er endelig.
- Afgørelse om sagsomkostninger udsættes til afgørelse ved en senere dom.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Et første anbringende om at Europa-Kommissionen har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af tiltrædelsesaktens artikel 36 (bilag VII, punkt 1), som er en integrerende del af den traktat om tiltrædelse til Den Europæiske Union, der er indgået mellem Republikken Kroatien Den Europæiske Unions medlemsstater [Narodne novine — Međunarodni ugovori nr. 2/12 (det kroatiske lovtidende — Internationale traktater)], idet den ikke forhindrede fravigelsen af den lovgivning, hvorved oprettes og fastsættes regler for erhvervet som foged, som Republikken Kroatien havde vedtaget under forhandlingerne om tiltrædelse til Den Europæiske Union. Tiltrædelsesaktens artikel 36 pålægger Kommissionen at overvåge (monitoring) alle de forpligtelser, som Republikken Kroatien har givet tilsagn om under forhandlingerne om tiltrædelse til Den Europæiske Union, og dermed også overvåge de retlige forpligtelser, som Republikken Kroatien har påtaget sig til at tilvejebringe et grundlag og alle nødvendige forudsætninger for at oprette erhvervet som foged og gennemføre dette i den kroatiske retsorden senest den 1. januar 2012. Europa-Kommissionen er dog ikke beføjet til at tillade enhver form for ensidig ændring af de forpligtelser, som Republikken Kroatien herved har tiltrådt.
2. Et andet anbringende om at Europa-Kommissionen ved den anførte tilsidesættelse har påført sagsøgerne, som var udpeget til at udføre erhvervet som foged, og som havde en berettiget forventning om at tiltræde den 1. januar 2012, et direkte tab.
3. Et tredje anbringende om at Kommissionen ved tilsidesættelsen af sine forpligtelser åbenbart og groft har overskredet grænserne for de skønsbeføjelser, som den besidder, dermed har tilsidesat sagsøgernes (som var udpeget til foged) berettigede forventninger, hvilket har påført dem betydelige økonomiske og ikke-økonomiske tab, som Den Europæiske Union skal erstatte i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF.

Sag anlagt den 17. februar 2014 — Škugor m.fl. mod Den Europæiske Union

(Sag T-109/14)

(2014/C 142/50)

Processprog: kroatisk

Parter

Sagsøgere: Davor Škugor (Sisak, Kroatien), Ivan Gerometa (Vrsar, Kroatien), Kristina Samardžić (Split, Kroatien), Sandra Cindrić (Karlovac, Kroatien), Sunčica Gložinić (Varaždin, Kroatien), Tomislav Polić (Kaštel Novi, Kroatien) og Vlatka Pižeta (Varaždin) (ved advokat Mato Krmek)

Sagsøgt: Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Den Europæiske Union tilpligtes at udbetale erstatning til sagsøgerne for det tab, der er forårsaget af Europa-Kommissionens manglende overholdelse af forpligtelsen til at føre tilsyn med gennemførelsen af traktaten om Republikken Kroatiens tiltrædelse til Den Europæiske Union, som påhviler den i medfør af tiltrædelsesaktens artikel 36 (bilag VII, punkt 1), hvad angår indførelsen af erhvervet som foged i Republikken Kroatiens retsorden.

- Afgørelsen om påstandens størrelse udsættes, indtil dommen i nærværende sag er endelig.
- Afgørelse om sagsomkostninger udsættes til afgørelse ved en senere dom.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Et første anbringende om at Europa-Kommissionen har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af tiltrædelsesaktens artikel 36 (bilag VII, punkt 1), som er en integrerende del af den traktat om tiltrædelse til Den Europæiske Union, der er indgået mellem Republikken Kroatien Den Europæiske Unions medlemsstater [Narodne novine — Međunarodni ugovori nr. 2/12 (det kroatisk lovtidende — Internationale traktater)], idet den ikke forhindrede fravigelsen af den lovgivning, hvorved oprettes og fastsættes regler for erhvervet som foged, som Republikken Kroatien havde vedtaget under forhandlingerne om tiltrædelse til Den Europæiske Union. Tiltrædelsesaktens artikel 36 pålægger Kommissionen at overvåge (monitoring) alle de forpligtelser, som Republikken Kroatien har givet tilsagn om under forhandlingerne om tiltrædelse til Den Europæiske Union, og dermed også overvåge de retlige forpligtelser, som Republikken Kroatien har påtaget sig til at tilvejebringe et grundlag og alle nødvendige forudsætninger for at oprette erhvervet som foged og gennemføre dette i den kroatisk retsorden senest den 1. januar 2012. Europa-Kommissionen er dog ikke beføjet til at tillade enhver form for ensidig ændring af de forpligtelser, som Republikken Kroatien herved har tiltrådt.
2. Et andet anbringende om at Europa-Kommissionen ved den anførte tilsidesættelse har påført sagsøgerne, som var udpeget til at udføre erhvervet som foged, og som havde en berettiget forventning om at tiltræde den 1. januar 2012, et direkte tab.
3. Et tredje anbringende om at Kommissionen ved tilsidesættelsen af sine forpligtelser åbenbart og groft har overskredet grænserne for de skønsbeføjelser, som den besidder, dermed har tilsidesat sagsøgernes (som var udpeget til foged) berettigede forventninger, hvilket har påført dem betydelige økonomiske og ikke-økonomiske tab, som Den Europæiske Union skal erstatte i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF.

Sag anlagt den 19. februar 2014 — Republikken Finland mod Kommissionen

(Sag T-124/14)

(2014/C 142/51)

Processprog: finsk

Parter

Sagsøger: Republikken Finland (ved J. Heliskoski og S. Hartikainen, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse K(2013) 8743 endelig af 12. december 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 338, s. 81) annulleres, for så vidt som der for Republikken Finland blev foretaget en finansieringskorrektur på 927 827,58 EUR for manglende overholdelse af artikel 55 i forordning (EF) nr. 1974/2006.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren påberåbt sig et enkelt anbringende om, at Kommissionen har fortolket og anvendt forordning nr. 1974/2006 ⁽¹⁾ forkert. Kommissionen har med urette antaget, at de i Finland fastsatte betingelser for tildeling af støtte til anskaffelse af brugte maskiner og udstyr ikke var i overensstemmelse med artikel 55, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1974/2006.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1974/2006 af 15.12.2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 368, s. 15).

Sag anlagt den 14. februar 2014 — Gappol Marzena Porczyńska mod KHIM — GAP (ITM) — (GAPPol)**(Sag T-125/14)**

(2014/C 142/52)

*Stævningen er affattet på polsk***Parter**

Sagsøger: PP Gappol Marzena Porczyńska (Łódź, Polen) (ved advokat J. Gwiazdowska)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Den anden part i sagen for appelkammeret: GAP (ITM), Inc. (San Francisco, De Forenede Stater)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse truffet den 2. december 2013 af Første Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 686/2013-1) annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: PP Gappol Marzena Porczyńska

Det omhandlede EF-varemærke: Figurmærke med ordbestanddelen »GAPPol« for varer og tjenesteydelser i klasse 20, 25 og 37 — EF-varemærkeregistriering nr. 8 346 165

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: GAP (ITM), Inc

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: EF-ordmærket »GAP«, EF-figurmærket med ordbestanddelen »GAP« samt nationale ordmærker »GAP« og nationale figurmærker med ordbestanddelen »GAP« for varer i klasse 25

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Delvis medhold i indsigelsen

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 28. februar 2014 — Tyskland mod Kommissionen**(Sag T-134/14)**

(2014/C 142/53)

*Processprog: tysk***Parter**

Sagsøger: Forbundsrepublikken Tyskland (ved: T. Henze og J. Möller som befuldmægtigede og advokat T. Lübbig)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse K (2013) 4424 endelig af 18. december 2013 i sagen statsstøtte SA.33995 2013/C (ex 2013/NN) — Tyskland, støtte til strømforsyning fra vedvarende energi og nedsat EEG-afgift for energiintensive virksomheder annulleres i henhold til artikel 264 TEUF.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

1. Første anbringende: tilsidesættelse af artikel 4, stk. 3 og 4, i forordning (EF) nr. 659/1999⁽¹⁾ og af artikel 108, stk. 2, TEUF

Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at sagsøgte indledte den formelle undersøgelsesprocedure uden at opfylde sin særlige påpasselighedsforpligtelse til fuldstændig afklaring af sagens omstændigheder. Såfremt Kommissionen havde afklaret sagens omstændigheder med den fornødne påpasselighed, havde der ikke foreligget nogen grund til at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

2. Andet anbringende: åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de faktiske omstændigheder

Sagsøgeren har inden for rammerne af det andet anbringende gjort gældende, at Kommissionen misforstod det relevante sagsfaktum, dvs. funktionsmåden for lov om forrang for vedvarende energi, særligt denne lovs ordning for finansielle strømme. Endvidere misforstod Kommissionen »statens« rolle som lovgiver og som organ, der udfører myndighedskontrol, og udledte fejlagtigt deraf, at der forelå en kontrolsituation.

3. Tredje anbringende: ingen begunstigelse af energiintensive virksomheder gennem den særlige kompensationsordning

Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl i forbindelse med anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF ved i strid med Rettens praksis at lægge til grund, at de energiintensive virksomheder blev favoriseret.

4. Fjerde anbringende: ingen begunstigelse gennem statslige midler

Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 107, stk. 1, TEUF, ved at fastslå, at statslige organer udøvede en kontrol med aktiverne i de forskellige private virksomheder, der deltog i ordningen i lov om forrang for vedvarende energi.

5. Femte anbringende: fejlagtig fortolkning og anvendelse af artikel 30 TEUF og 110 TEUF

Med det femte anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte princippet om en forskriftsmæssig administrativ procedure og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved at foretage en undersøgelse af lov om forrang for vedvarende energi i henhold til artikel 30 TEUF og 110 TEUF, selv om Kommissionen har været bekendt med denne lovs funktionsmåde i mere end 10 år. Kommissionen begik ligeledes en retlig fejl ved anvendelsen af artikel 30 TEUF og 110 TEUF, eftersom der hverken foreligger nogen afgift i henhold til disse bestemmelser eller nogen diskriminerende situation.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om den Europæiske unions funktionsmåde (EFT L 83, s. 1).

Sag anlagt den 28. februar 2014 — SolarWorld m.fl. mod Rådet

(Sag T-141/14)

(2014/C 142/54)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: SolarWorld AG (Bonn, Tyskland), Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Italien) og Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Madrid, Spanien) (ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold.
- Artikel 3 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 ⁽¹⁾ annulleres.
- Denne sag forenes med sag T-507/13.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Første anbringende, hvorefter den anfægtede forordnings artikel 3 er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn og udgør en tilsidesættelse af antidumpinggrundforordningens ⁽²⁾ artikel 8, for så vidt som den fritager kinesiske producenter, fra hvilke Kommissionen godtog et fælles tilsagn, fra foranstaltningerne, hvilket er i strid med sagsøgernes ret til en retfærdig rettergang, princippet om god forvaltningsskik, sagsøgernes ret til forsvar og antidumpinggrundforordningens artikel 8, stk. 4, og artikel 19, stk. 2.
2. Andet anbringende, hvorefter den anfægtede forordnings artikel 3 er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn og udgør en tilsidesættelse af antidumpinggrundforordningens artikel 8, for så vidt som den fritager kinesiske producenter, fra hvilke Kommissionen godtog et ulovligt fælles tilsagn, fra foranstaltningerne.
3. Tredje anbringende, hvorefter den anfægtede forordnings artikel 3 udgør en tilsidesættelse af artikel 101, stk. 1, TEUF, for så vidt som den fritager visse kinesiske producenter fra de omhandlede foranstaltninger på grundlag af et tilbud om tilsagn, som blev godtaget og bekræftet med gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU ⁽³⁾ og med Kommissionens afgørelse 2013/423/EU ⁽⁴⁾, som er en horisontal prisfastsættelsesordning.

⁽¹⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 af 2.12.2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT L 325, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

⁽³⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU af 4.12.2013 om bekræftelse af godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode (EUT L 325, s. 214).

⁽⁴⁾ Kommissionens afgørelse 2013/423/EU af 2.8.2013 om godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og hertil (dvs. celler og) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT L 209, s. 26).

Sag anlagt den 28. februar 2014 — SolarWorld m.fl. mod Rådet

(Sag T-142/14)

(2014/C 142/55)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: SolarWorld AG (Bonn, Tyskland), Brandoni solare SpA (Castelfidardo, Italien) og Solaria Energia y Medio Ambiente, SA (Madrid, Spanien) (ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgerne medhold.

- Artikel 2 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 ⁽¹⁾ annulleres.
- Denne sag forenes med sag T-507/13.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgernes omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført tre anbringender.

1. Med det første anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede gennemførelsesforordnings artikel 2 er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn, og at den tilsidesætter artikel 13 i antisubsidiegrundforordningen ⁽²⁾, for så vidt som den i strid med sagsøgernes ret til en retfærdig rettergang og princippet om god forvaltningsskik, sagsøgernes ret til forsvar samt antisubsidiegrundforordningens artikel 13, stk. 4, og artikel 29, stk. 2, fritager kinesiske producenter, fra hvilke Kommissionen har godtaget et fælles tilsagn, fra foranstaltningerne.
2. Med det andet anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede gennemførelsesforordnings artikel 2 er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn, og at den tilsidesætter antisubsidiegrundforordningens artikel 13, for så vidt som den fritager kinesiske producenter, fra hvilke Kommissionen har godtaget et uretmæssigt fælles tilsagn, fra foranstaltningerne.
3. Med det tredje anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede gennemførelsesforordnings artikel 3 tilsidesætter artikel 101, stk. 1, TEUF, for så vidt som den indrømmer visse kinesiske producenter en fritagelse for de omhandlede foranstaltninger på grundlag af et tilbud om tilsagn, som blev godtaget og bekræftet ved gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU ⁽³⁾ og Kommissionens afgørelse 2013/423/EU ⁽⁴⁾, hvilket udgør en horisontal prisfastsættelsesaftale.

⁽¹⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 af 2.12.2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT L 325, s. 66).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 af 11.6.2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 188, s. 93).

⁽³⁾ Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/707/EU af 4.12.2013 om bekræftelse af godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren og antisubsidieproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina i de endelige foranstaltningers anvendelsesperiode (EUT L 325, s. 214).

⁽⁴⁾ Kommissionens afgørelse 2013/423/EU af 2.8.2013 om godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter hertil (dvs. celler og wafere) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT L 209, s. 26).

Sag anlagt den 28. februar 2014 — Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet

(Sag T-160/14)

(2014/C 142/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Yingli Energy (China) Co. Ltd (Baoding, Kina); Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Haikou, Kina); Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Hengshui, Kina); Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Tianjin, Kina); Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Baoding Jiasheng Photovoltaic Technology Co. Ltd (Baoding); Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Technology Co. Ltd (Beijing, Kina); Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd (Beijing); Yingli Green Energy Europe (Düsseldorf, Tyskland); Yingli Green Energy South East Europe GmbH (Grünwald, Tyskland); Yingli Green Energy France SAS (Lyon, Frankrig); Yingli Green Energy Spain, SL (La Moraleja, Spanien); Yingli Green Energy Italia Srl (Rome, Italien); and Yingli Green Energy International AG (Kloten, Schweiz) (ved advokaterne A. Willems, S. De Knop og J. Charles)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1238/2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013 L 325, s. 1) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgerne.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat syv anbringender.

1. Med det første anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved at pålægge antidumpingforanstaltninger på fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter afsendt fra Folkerepublikken Kina, hvorimod meddelelsen om indledning af undersøgelsen alene nævnte fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter med oprindelse i Folkerepublikken Kina, har tilsidesat artikel 5, stk. 10, og artikel 5, stk. 11, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009⁽¹⁾.
2. Med det andet anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved at pålægge antidumpingforanstaltninger på fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter, der ikke var genstand for en antidumpingundersøgelse, har tilsidesat artikel 1 og 17 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009.
3. Med det tredje anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved at anvende en metode, der ikke er støttet på markedsøkonomi, ved beregningen af dumpingmargenen for varer fra lande med markedsøkonomi har tilsidesat artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009.
4. Med det fjerde anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved at gennemføre en enkelt undersøgelse for to særskilte produkter (dvs. fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og celler) har tilsidesat artikel 1, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009.
5. Med det femte anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved først at fastslå, at sagsøgerne havde markedsøkonomisk status, mere end tre måneder efter indledningen af undersøgelsen og efter at have modtaget alle fornødne oplysninger med hensyn til beregningen af dumpingmargenerne har tilsidesat artikel 2, stk. 7, litra c), i forordning (EF) nr. 1225/2009.
6. Med det sjette anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved ikke at foretage en særskilt kvantificering af den skade, som blev påført Unionens industri som følge af dumpingimporten og andre kendte faktorer, og ved som en følge deraf at pålægge en toldsats, der gik ud over det, der var nødvendigt for at afhjælpe den skade, der blev påført Unionens industri, har tilsidesat artikel 3 og artikel 9, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009.
7. Med det syvende anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved ikke at redegøre for de væsentlige faktiske omstændigheder og betragtninger, på grundlag af hvilke de ønskede at pålægge endelige antidumpingforanstaltninger, har tilsidesat artikel 20, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

Sag anlagt den 28. februar 2014 — Yingli Energy (China) m.fl. mod Rådet

(Sag T-161/14)

(2014/C 142/57)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Yingli Energy (China) Co. Ltd (Baoding, Kina); Baoding Tianwei Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Hainan Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Haikou, Kina); Hengshui Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Hengshui, Kina); Tianjin Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Tianjin, Kina); Lixian Yingli New Energy Resources Co. Ltd (Baoding); Baoding Jiaoheng Photovoltaic Technology Co. Ltd (Baoding); Beijing Tianneng Yingli New Energy Resources Technology Co. Ltd (Beijing, Kina); Yingli Energy (Beijing) Co. Ltd (Beijing); Yingli Green Energy Europe (Düsseldorf, Tyskland); Yingli Green Energy South East Europe GmbH (Grünwald, Tyskland); Yingli Green Energy France SAS (Lyon, Frankrig); Yingli Green Energy Spain, SL (La Moraleja, Spanien); Yingli Green Energy Italia Srl (Rome, Italien) og Yingli Green Energy International AG (Kloten, Schweiz) (ved advokaterne A. Willems, S. De Knop og J. Charles)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling
- Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1239/2013 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter (dvs. celler) med oprindelse i eller afsendt fra Folkerepublikken Kina (EUT 2013 L 325, s. 66) annulleres, for så vidt som den angår sagsøgerne.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Sagsøgerne har med det første anbringende gjort gældende, at institutionerne ved at pålægge udligningsforanstaltninger på fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter afsendt fra Folkerepublikken Kina, hvorimod meddelelsen om indledning af undersøgelsen alene nævnte fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter med oprindelse i Folkerepublikken Kina, har tilsidesat artikel 10, stk. 12, og artikel 10, stk. 13, i Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 ⁽¹⁾.
2. Med det andet anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved at pålægge udligningsforanstaltninger på fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og nøglekomponenter, der ikke var genstand for en anti-subsidieundersøgelse, har tilsidesat artikel 1 og 27 i Rådets forordning (EF) nr. 597/2009.
3. Med det tredje anbringende har sagsøgerne gjort gældende, at institutionerne ved at gennemføre en enkelt undersøgelse for to særskilte produkter (dvs. fotovoltaiske moduler af krystallinsk silicium og celler) har tilsidesat artikel 2, litra c), i Rådets forordning (EF) nr. 597/2009.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 af 11.6.2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 188, s. 93).

Sag anlagt den 3. marts 2014 — PRS Mediterranean mod KHIM — Reynolds Presto Products (NEOWEB)

(Sag T-166/14)

(2014/C 142/58)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: PRS Mediterranean Ltd (Tel Aviv, Israel) (ved advokaterne A. Späth og V. Töbelmann)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Reynolds Presto Products, Inc. (Richmond, De Forenede Stater)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 28. november 2014 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (forenede sager R 889/2012-2 and R 635/2012-2) annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: PRS Mediterranean Ltd

Det omhandlede EF-varemærke: Ordmærket »NEOWEB« for varer i klasse 19 — EF-varemærkeansøgning nr. 6 184 568

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Reynolds Presto Products, Inc.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Forskellige nationale varemærkeregistreringer af ordmærket »GEOWEB« for varer i klasse 1, 17 og 19 og det ikke-registrerede ordmærke »GEOWEB«, der anvendes erhvervsmæssigt i alle medlemsstaterne i Den Europæiske Union

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen delvist taget til følge

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af EF-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b), artikel 8, stk. 3, artikel 8, stk. 4, og artikel 8, stk. 5.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Stahlwerk Bous mod Kommissionen

(Sag T-172/14)

(2014/C 142/59)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Stahlwerk Bous GmbH (Bous, Tyskland) (ved Rechtsanwältin H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handelen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.
-

Sag anlagt den 20. marts 2014 — WeserWind mod Kommissionen

(Sag T-173/14)

(2014/C 142/60)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: WeserWind GmbH Offshore Construction Georgsmarienhütte (Bremerhaven, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlige er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handlen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Dieckerhoff Guss mod Kommissionen

(Sag T-174/14)

(2014/C 142/61)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Dieckerhoff Guss GmbH (Gevensberg, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handlen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Walter Hundhausen mod Kommissionen

(Sag T-175/14)

(2014/C 142/62)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Walter Hundhausen GmbH (Schwerte, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handelen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Georgsmarienhütte mod Kommissionen

(Sag T-176/14)

(2014/C 142/63)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Georgsmarienhütte GmbH (Georgsmarienhütte, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handlen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Harz Guss Zorge mod Kommissionen

(Sag T-177/14)

(2014/C 142/64)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Harz Guss Zorge GmbH (Zorge, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.

- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handelen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Friedrich Wilhelms-Hütte Eisenguss mod Kommissionen

(Sag T-178/14)

(2014/C 142/65)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Friedrich Wilhelms-Hütte Eisenguss GmbH (Mülheim an der Ruhr, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, *PreussenElektra* (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handelen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 20. marts 2014 — Schmiedewerke Gröditz mod Kommissionen

(Sag T-179/14)

(2014/C 142/66)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Schmiedewerke Gröditz GmbH (Gröditz, Tyskland) (ved Rechtsanwältin H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordejlning af konkurrencen eller er til skade for handelen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.
-

Sag anlagt den 21. marts 2014 — Schmiedag mod Kommissionen**(Sag T-183/14)**

(2014/C 142/67)

Processprog: tysk

Parter*Sagsøger:* Schmiedag GmbH (Hagen, Tyskland) (ved advokaterne H. Höfler, C. Kahle og V. Winkler)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Europa-Kommissionens afgørelse i statsstøttesag SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) — Tyskland — Støtte til el fra vedvarende energikilder og reduceret EEG-afgift for energiintensive forbrugere om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF, som blev meddelt med opfordring til at fremsætte bemærkninger (EUT 2014 C 37, s. 73), annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringender.

1. Tilsidesættelse af væsentlige formskrifter

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at sagsøgte ikke i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF har givet nogen tilstrækkelig begrundelse for sin afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure i henhold til artikel 108, stk. 2, TEUF. Afgørelsen om at indlede en formel undersøgelsesprocedure indeholder ikke nogen specifik materiel vurdering, som bygger på faktiske og retlige omstændigheder, med hensyn til, om alle betingelserne for at anvende artikel 107, stk. 1, TEUF er opfyldt.

2. Tilsidesættelse af traktaterne

- Sagsøgeren har herved gjort gældende, at Kommissionens afgørelse om at indlede en formel undersøgelsesprocedure er i strid med artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Domstolen i dom af 13. marts 2001, PreussenElektra (sag C-379/98, Sml. I, s. 2099) allerede har fastslået, at Gesetz über den Vorrang erneuerbarer Energien (loven om forrang for vedvarende energi, herefter »EEG«) ikke yder statsstøtte. EEG finder fortsat anvendelse i i det væsentlige uændret form. Navnlig er de aspekter, som er afgørende for vurderingen af, om der foreligger støtte, forblevet uændrede. Det samme gælder Kommissionens beslutning af 22. maj 2002 (EFT C 164, s. 5), hvormed Kommissionen fastslog, at EEG ikke udgør statsstøtte.
- Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at reduktionen af EEG-afgiften ikke opfylder betingelserne for statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Sagsøgeren har i denne forbindelse navnlig anført, at reduktionen af EEG-afgiften ikke udgør en fordel, som en virksomhed ikke ville have opnået under normale markedsvilkår, ikke er af selektiv karakter, ikke udgør statsstøtte eller støtte, som staten har tildelt ved hjælp af statsmidler, og ikke resulterer i en fordrejning af konkurrencen eller er til skade for handlen mellem medlemsstaterne.

3. Forenelighed med fællesmarkedet

- Dersom Retten måtte finde, at der er tale om statsstøtte, er denne efter sagsøgerens opfattelse forenelig med fællesmarkedet i henhold til artikel 107, stk. 3, litra b), og c), TEUF.

Sag anlagt den 21. marts 2014 — Atlantic Multipower Germany mod KHIM — Nutrichem Diät + Pharma (NOxtreme)**(Sag T-186/14)**

(2014/C 142/68)

Stævningen er affattet på tysk

Parter*Sagsøger:* Atlantic Multipower Germany GmbH & Co. OHG (Hamburg, Tyskland) (ved advokat W. Berlit)

Sagsøgt: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Nutrichem Diät + Pharma GmbH (Roth, Tyskland)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse truffet den 29. januar 2014 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 764/2013-4) annulleres.
- Annullationsafdelingens afgørelse af 12. april 2013 (sag: 6333C) annulleres.
- Intervenienten tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne ved sagens behandling for appelkammeret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det registrerede EF-varemærke, der begæres erklæret ugyldigt: Ordmærket »NOxtreme« for varer i klasse 5, 29, 30 og 32 — EF-varemærkeregistriering nr. 10 177 889

Indehaver af EF-varemærket: Atlantic Multipower Germany GmbH & Co. OHG

Indgiveren af begæringen om, at EF-varemærket erklæres ugyldigt: Nutrichem Diät + Pharma GmbH

Begrundelse for ugyldighedsbegæringen: Nationale figurmærker og EF-figurmærker, der indeholder ordbestanddelen »XTREME«, for varer i klasse 5, 29 og 32

Annullationsafdelingens afgørelse: Ugyldighedsbegæringen taget til følge

Appelkammerets afgørelse: Afslag på klagen

Søgsmålsgrunde:

- Tilsidesættelse af artikel 57, stk. 2 og 3, samt artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009

Rettens kendelse af 14. februar 2014 — Alfa-Beta Vassilopoulos mod KHIM — Henkel (AB terra Leaf)

(Sag T-522/12) ⁽¹⁾

(2014/C 142/69)

Processprog: engelsk

Formanden for Første Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 32 af 2.2.2013.

Rettens kendelse af 10. februar 2014 — Jinko Solar m.fl. mod Parlamentet m.fl.

(Sag T-142/13) ⁽¹⁾

(2014/C 142/70)

Processprog: engelsk

Formanden for Femte Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 123 af 27.4.2013.

Rettens kendelse af 5. marts 2014 — Triarii mod Kommissionen**(Sag T-435/13)** ⁽¹⁾

(2014/C 142/71)

Processprog: engelsk

Formanden for Anden Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 304 af 19.10.2013.

Rettens kendelse af 27. februar 2014 — Fard og Sarkandi mod Rådet**(Sag T-439/13)** ⁽¹⁾

(2014/C 142/72)

Processprog: engelsk

Formanden for Syvende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 367 af 14.12.2013.

Rettens kendelse af 5. februar 2014 — Hermann Trollius mod ECHA**(Sag T-466/13)** ⁽¹⁾

(2014/C 142/73)

Processprog: engelsk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 325 af 9.11.2013.

Rettens kendelse af 19. marts 2014 — Stichting Sona og Nao mod Kommissionen**(Sag T-505/13)** ⁽¹⁾

(2014/C 142/74)

Processprog: nederlandsk

Formanden for Syvende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 344 af 23.11.2013.

RETTE FOR EU-PERSONALESAGER

Personalerettens dom (Tredje Afdeling) af 26. marts 2014 — CP mod Parlamentet

(Sag F-8/13) ⁽¹⁾

(Personalesag — tjenestemand — kontorchef — prøveperiode — udnævnelse til kontorchefikke bekræftet — omplacering til en stilling, der ikke er en lederstilling — interne regler i Parlamentet)

(2014/C 142/75)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: CP (ved advokaterne L. Levi og A. Tymen)

Sagsøgt: Europa-Parlamentet (ved O. Caisou-Rousseau og V. Montebello-Demogeot, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afgørelsen om ikke at bekræfte en udnævnelse til kontorchef og om dennes omplacering til Generaldirektorat for Interne Politikker.

Konklusion

- 1) Afgørelsen af 23. marts 2012, hvorved Europa-Parlamentet ikke bekræftede CP i en udnævnelse til kontorchef og omplacerede denne til Generaldirektorat for Interne Politikker, annulleres.
- 2) I øvrigt afvises sagen.
- 3) Europa-Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler CP's omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 108 af 13.4.2013, s. 39.

Personalerettens kendelse (Tredje Afdeling) af 27. februar 2014 — Walton mod Kommissionen

(Sag F-32/13) ⁽¹⁾

(Personalesag — midlertidigt ansat — udtrædelsespenge — udtrædelse fastsat ved dom af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans — fastlæggelse af udtrædelsesdatoen — materiel retskraft — afgørelser truffet af ansættelsesmyndigheden, der er blevet endelige på grund af manglende anfægtelse — den indledende administrative procedure ikke overholdt — åbenbart afvisningsgrundlag)

(2014/C 142/76)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Robert Walton (Oxford, Det Forenede Kongerige) (ved advokat F. Moyses)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J. Currall og A.-C. Simon, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af afslaget på ansøgningen om udbetaling af det ubetalte restbeløb, som Kommissionen burde have betalt sagsøgeren som udtrædelsespenge

Konklusion

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Robert Walton bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.*

(¹) EUT L 207 af 20.7.2013, s. 58.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA